

Vladimir Antonov

Podobenství Lao-C'

**Zapsala
Anna Zubkova**

**Redigoval
Vladimir Antonov.**

© А.Б.Зубкова, В.В.Антонов, 2013.

**Lao-C' vypráví — formou podobenství — o
Svém dávném duchovním učednictví u Chuanga-Di.**

Obsah

Předmluva	4
<i>Podobenství první: Ustup z cesty mravenci!</i>	6
<i>Podobenství druhé: Postav Nebeský Palác ve svém duchovním srdci</i>	9
<i>Podobenství třetí: Poslouchej Zjevení Velikého Ticha</i>	15
<i>Podobenství čtvrté: Nahlédni za obzor!</i>	19
<i>Podobenství páté: Veliký Císař Podnebeské Chuang-Di</i>	21
<i>Podobenství šesté: Najdi Poklad!</i>	27
<i>Podobenství sedmé: Zkoušky nekončí do samého konce Cesty</i>	31
<i>Podobenství osmé: Hodiny léčitelství Chuanga-Di</i> .	37
<i>Podobenství deváté: Perly Moudrosti jsou semena, která mohou vzejít</i>	44
<i>Podobenství desáté: O pýše, pokoře, umění rozplývat se a o Splynutí s Tao</i>	50
<i>Podobenství jedenácté: Lekce dosažení Nesmrtelnosti</i>	55
<i>Podobenství dvanácté: Zrození Nesmrtelného Lao-C'</i>	61
Závěr	63

Předmluva

Lao-C' jel na oslíku. Nikam nepospíchal. On — jel a *poslouchal*. A pokud přicházela slova a skládala se v dokončené věty, zapisoval, co uslyšel.

Lao-C' si cestu nevybíral. To přenechal Bohu a oslíkovi. Bezbřehý Božský Oceán obklopoval Lao-C' a jeho oslíka — a napovídal vnímavému oslíkovi, kudy má jít.

Srdce Lao-C' bylo naplněno Velikým Průzračným Klidem. A on tomuto Klidu *naslouchal*. Vždyť se *Veliké Ticho*, pokud to bylo zapotřebí, naplňovalo slovy Tao a Te¹.

Tak Lao-C' poznával Veliké Moudro o smyslu života člověka a o zákonech, podle kterých mohou lidé žít, aby nenarušovali harmonii ani pozemského, ani Nebeského. A také — o stupních žebříku vzestupu “od země — k Nebi”. Anebo — přesněji — od “pozemského” — k Nebeskému, k Božskému, k Prvotnímu.

On poslouchal o Veliké Lásce, pod Jejímž Vedením probíhá vzájemná součinnost jin a jang, o tom, jak se projevuje Láska Tao ke každé bytosti, jak Te opatrují a vychovávají duše všech bytostí, o tom, jak poznat Tao a jak má žít ten, kdo chce všechno tohle poznat na základě vlastní zkušenosti a dosáhnout *Velikého Předělu* — stavu, ve kterém je pouze Prvotní Oceán, tvořící vše a zahrnující v Sobě úplně každého

¹ Tao, v čínštině, je Prvotní Vědomí (synonyma jsou Stvořitel, Bůh Otec, Íšvara, Alláh). Te je Svatý Duch (Bráhman). (Viz 'Tao-Te-Ting' redigované Vladimírem Antonovem).

Dosáhnuvšího. A ten Živý Oceán Nejjemnějšího Prvotního Vědomí — to je Tao.

Lao-C' si zapisoval to, co *slyšel*. A tak postupně vznikala kniha 'Tao-Te Ting'...

... Lao-C' už dávno opustil svoji váženou funkci správce archivů — funkci, která mu přinášela úctu lidí a slušný peněžní příjem. Avšak teď začal vést osamělý život, který mu umožňoval být vždy se svým Učitelem Chuangem-Di.

A třebaže žil v materiálním světě, nedíval se na něj, ale do *Hlubin*. Díval se ze světa hmoty — tam, odkud bylo projeveno všechno materiální: do světů Božského Světla a Velikého Průzračného Klidu.

Tam na něho vždy čekal jeho nevtělený Učitel a Přítel Chuang-Di.

Lao-C' Ho neviděl očima těla, ale očima duše: očima rozvinutého milujícího duchovního srdce.

Vždyť pouze duše, která se stala Světlonosnou Láskou a Průzračným Klidem je schopná vidět Te a Bezmezný Nejjemnější Tao — a přímo s Nimi komunikovat.

Někdy Lao-C' Obličej svého Učitele Chuanga-Di viděl. Jindy — pociťoval Jeho přítomnost jako Lásku a Klid, které objímají duši zvenku a prosycují zevnitř. Nebo — jako průzračný Proud Síly, zvedající se z *Hlubin*.

Oni teď byli vždy spolu: člověk jménem Lao-C' a Představitel Prvotního Tao jménem Chuang-Di.

Chuang-Di byl pro Lao-C' tím nejbližším Přitelem, nejmoudřejším Společníkem a hlavním Učitelem.

Někdy před Lao-C' vystávaly obrazy z dávné minulosti Číny. A on se pociťoval účastníkem toho svého dávného pozemského života, ve kterém byl osobním žákem Velikého Císaře — Chuanga-Di.

A jindy se jako řeka řinula slova Zjevení.

Ale stávalo se i to, že Lao-C' za celý den zapsal pouze jednu větu. Ale to mu poskytovalo příležitost nořit se na spoustu dní do meditace Splynutí s Te a Rozplynutí v Tao.

Lao-C' si postupně přivykal tak žít: stále s Chuangem-Di — v nerozlučné Jednotě s Ním.

On se teď díval na svět Očima Chuanga-Di, hodnotil lidi a události — z Jeho pozice.

Někdy spolu mlčeli... Jindy otázky střídaly odpovědi v živém dialogu...

Oni byli vždy spolu: žák a Učitel.

... Chcete se dozvědět, jak to všechno začalo, jak to pokračovalo a jak to skončilo?

Podobenství první: **Ustup z cesty mravenci!**

Správce archívů císařské knihovny jménem Lao-C' šel po cestě a oddával se přemýšlení o tom, co dnes přečetl. Myšlenky zaujaly celou jeho pozornost a on se nedíval pod nohy.

Najednou uslyšel slova: “Ustup z cesty mravenci!”

Lao-C' se podíval dolů — a uviděl, že jeho noha málem šlápla na maličkého pracanta-mravence, spěchajícího k mraveništi. Opatrně mravence překročil a ohlédl se, aby uviděl toho, kdo s ním mluví. Ale kolem... nebylo nikoho vidět!

— Je tu někdo?

— Ano! — odpověděl Neviditelný.

— Kdo jsi?

— Tvůj Učitel!

- Ty jsi Nesmrtelný, Který znáTao?
- Ano!
- Ale proč Tě nevidím?
- Protože civíš kolem — jen očima těla, a ještě k tomu se zapomínáš dívat pod nohy!
- Jak Tě můžu uvidět?
- Musíš se dívat očima srdce — duchovního srdce!
- Ale jak?
- Nepospíchej: začneme všechno po pořádku. Takže, my jsme mluvili o mravenci...
- To má význam?

— Ano! Všechno má význam a předurčení! Život každého mravenečka, každého červíčka, každého ptáka a každé rostliny není “neužitečná nahodilost”. Oni se právě tak, jako ty, tady nacházejí z Vůle Tao! Jejich životy také slouží rozvoji Univerza! A ten, kdo se nenaučil chovat s úctou k životu jakéhokoliv vtěleného tvora,— ten nedokáže udělat další krok na Cestě poznání Tao.

Mnozí lidé v současnosti na Zemi jako by propadli šílenství! Nedobrota začala panovat na světě: oni zabíjejí zvěř, hubí ptáky a plení ptačí hnízda, vytahují z vody všechny ryby z jezer, řek a moří — kvůli výživě jejich těly! Ničí, porážejí a spalují bez nutnosti stromy! Nesmyslné hubení nevinných bytostí vede k přeměně krutosti — v “normu”! To, co jim škodí, začali takoví lidé považovat za “prospěšné”! A v tom, co je skutečně prospěšné — oni “nevidí smysl»... Tak se vytrácí pravda! Tak se ztrácí pamatování na Harmonii, vloženou Tao do Zákona existence a rozvoje všeho! Takové chování lidí je v rozporu s jejich skutečnými zájmy, ale oni o tom nevědí!...

Ale lidé mohou začít své životy napravovat, po-

kud budou následovat principy Lásky a Harmonie!

A ty, pokud budeš chtít, jim můžeš pomoci dozvědět se o Zákoně Tao: o principech, podle kterých všechno v Univerzu musí žít. Ten, kdo zná tento Zákon, — může získat klid, radost a harmonii v životě.

— Proč sis vybral právě mě?

— Mnohé nás spojovalo ve tvém minulém životě na Zemi! O něco později ti připomenu to nejdůležitější z toho.

Pro toho, kdo už kdysi zdolal celou Cestu, je snadné si na všechno vzpomenout! Ty na to budeš potřebovat jen úplně málo času a úsilí!

— Proč jsem se znovu narodil tady? Proč si nepamatuji stupně Cesty?

— Ty jsi do tohoto vtělení přišel se zvláštním předurčením. Dostal jsi úkol: pomoci mnoha lidem dozvědět se o smyslu jejich životů a o tom, jak mají správně žít! My dva spolu napíšeme knihu o Tao a Te! Souhlasíš?

— Jak bych mohl odmítnout Bohu?!

— Velice jednoduše! Tak se chová spousta lidí, že odvrací od Nebeského svoje pohledy. Dívají se přitom jen na výhody materiálního života, a takovým způsobem se dostávají do zajetí materiálních věcí...

Tak souhlasíš, že Mi budeš pomáhat?

— Ano! S převelikou radostí!

— Beru tě tedy za slovo: ale lehké to nebude!

— Dovol mi Tě uvidět! Řekneš mi Svoje Jméno?

— Jmenuji se Chuang-Di. Jsem tvým Učitelem

— navždy! Konkrétně jsem byl tvým Učitelem už před mnoha staletími, když jsi žil v těle vedle Mne, vtěleného, — a učil jsi se u Mne!

A Já jsem teď znovu připraven být vedle tebe,

dokud to ty sám budeš chtít, třeba až do posledního dechu tvého těla!

My dva spolu můžeme na Zemi udělat něco užitečného! Ty napišeš knihu — a Moje dávné Učení znovu zazní pro lidi Podnebeské říše! Tvoje slova, podobná střelám z Příbytku Tajných Vědomostí, budou dopadat na předem určené cíle — po tisíciletí!

To ale neznamená, že se císaři a vojevůdcové hned začnou řídit našimi radami. To neznamená, že rolníci, úředníci nebo obchodníci rázem změní svoje životy v souladu s moudrými principy. Ale přece jen, ti, kdo to uslyší a pochopí, budou mít možnost najít Cestu poznání Majestátu Tao — a tuto Cestu překonají!

... Lao-C' poslouchal Chuanga-Di — a jako by se znovu narodil! Láska, která spojuje Učitele s žákem, zaplavila Klidem a Blažeností srdce Lao-C'. Uviděl měkké přelévající se Světlo, Které zářilo jako sluneční paprsky v nejčistší průzračnosti vody, — a vytvořilo podobu Velikého Učitele Chuanga-Di.

Lao-C' se chtěl vrhnout k nohám Učitele, ale schopnost vidět Chuanga-Di... ho opustila právě tak náhle, jako se objevila...

— Neztrácej náladu! Pro dnešek toho bylo dost! Budeme pokračovat zítra. A teď si odpočiň...

Podobenství druhé: **Postav Nebeský Palác** **ve svém duchovním srdci**

Lao-C' šel beze spěchu po cestičce.

A spolu s ním tam byl jeho Učitel Chuang-Di, neviditelný pro cizí oči.

Náhodný kolemjdoucí by jejich rozhovor neuslyšel.

A nic neobvyklého by neviděl ani ten, kdo by je pozoroval.

Lao-C' postupně znovu získával schopnost vidět, i slyšet svého Učitele.

— Jak z Komnat Tao přicházíš sem? — zeptal se Lao-C'.

— To je snadné! — odpověděl se smíchem Chuang-Di. — Je to mnohem jednodušší, nežli do Komnat Tao *vejít!*

Chuang-Di s úsměvem pokračoval:

— Láska spojuje tak napevno, že ani smrt těla nemůže ten svazek přetrhnout! Všechno, co upřímně milujeme, se spolehlivě uchovává v paměti duše!

Já si na tebe pamatuji! Vzpomeň si teď i ty na život se Mnou v tom tvém vtělení... Vzpomeň si na *Společný Domov*, kde Poznavší Tao získávají *Jednotu!*

Ten, kdo třeba jen jednou vešel do takového Splynutí v *Příbytku Všech Dokonalých*, — ten si uchovává získané návyky navždy. A ta vzpomínka jednoho dne duši probudí — a znovu ji zavolá, aby se vydala na Cestu, vedoucí k vejítí do Splynutí s Tao a k upevnění takového Splynutí! Jako když řeka míří k moři — tak i taková duše, narozená ve světě hmoty a v něm povyroslá, usiluje k Bezbřehosti Tao! Takové duše hledají tu *Jednotu*, ve které nacházejí své Nejvyšší Štěstí! Pokud bychom shromáždili všechna potěšení ve světě hmoty a položili je na misku vah, nebudou pořád ještě schopné srovnávat se s tím Největším Štěstím!

Moudrý si vybírá Drahocennost Splynutí s Tao! Dává přednost tomuto Štěstí — před všemi potěše-

ními materiálního světa!

— Mohl bys znovu vytvořit Svoje tělo, abych Tě mohl obejmout? — poprosil Lao-C'

— Já — mohu všechno! Ale ty Mě radši obejmi bez účasti našich těl. Udělej to rukama vědomí, duše! Nebudu tě rozmazlovat “zázraky pro batolata”! Brzy si na všechno vzpomeneš. A to, co teď vnímáš jako zázraky, bude tvým normálním věděním a způsobem života.

Ale zatím — Mě obejmi pevněji, Můj milovaný!

... A Průzračná Podoba, mající Tvář a Ruce Velikého Chuang-Di, natáhla Sama Ruce, aby objala Laa-C'.

... Intenzita doteku duší byla nesrovnatelně silnější, nežli podobná objetí mezi vtělenými lidmi...

Teď se Učitel a žák spojili dušemi.

Ten, kdo něco takové zakusil, — chápe významnost této události.

A tomu, kdo to nezažil, se něco podobného může stát v budoucnu...

...Chuang-Di pokračoval v lekci:

— Teď vzpomínej, co je třeba udělat, abys stabilně přebýval v *Nebeském Paláci*, který musíš vytvořit ze svého středního dantianu. Tam Mě můžeš vždy vidět a pociťovat!

Vždy měj na paměti: nesčíslné množství materiálních objektů a střídání událostí — to všechno je jen vnější projevení života. Mysl člověka klouže od jednoho vnějšího objektu nebo události — ke druhému. Prohlíží si minulost nebo sní o budoucnosti... Ale je možné mysl pokořit a naučit ji klidu! Pro to je třeba přepojit vnímání z vnějšího — na vnitřní...

K tomu dojde, jestliže mysl ponoříme do středního dantianu, nebo, což je to samé, do čakry

anáhaty.

Poté bychom tu měli vyčistit prostor a vytvořit *Nebeský Palác* duše, kde pak může žít také — Částí Sebe — i Nekonečné Božské Vědomí Tao.

Jinými slovy, v rozlehlých *hlubinách* rozvinutého duchovního srdce musí být postaven *Nebeský Palác* pro Tao!

A pak budeme moci i sami žít ve *vnitřních komnatách* toho Paláce, a nermoutit se už smutkem a ne-jásat nad úspěchy, protože budeme znát Základ všeho — Tao!

Jestliže pozveš do toho domu Mne, pak tam Já přijdu ze *Svého Domu* — Příbytku Tao. A Já tam budu k tobě přicházet znovu a znovu, dokud nedokážeš sám přijít do *Mého Domu* a usídlit se v Něm navždy! Je to Nekonečný Božský *Domov* všech Te! Tam Oni všechno tvoří *Jedno*, a to *Jedno* nazývají Tao!

Takovým způsobem se tvoje duchovní srdce může stát *domovem* pro Te, i pro Tao, i pro tebe samotného!

... Ted' se Lao-C' začal ponořovat do duchovního srdce, a dělal to uvědoměle, a ne spontánně, jak to bylo předtím, když se z emocí, které se ho zmocňovaly při kontaktu s Chuangem-Di, celá jeho duše přeměňovala v lásku.

Ale zatím ten prostor nebyl příliš velký ani dostatečně průzračný...

Chuang-Di pokračoval:

— Pociť ruce duše — to znamená, ruce duchovního srdce, sounáležitě s ním. S pomocí těch rukou tu můžeš zavést pořádek a čistotu — pro to, abys tam mohl pozvat Mě!

Už dávno jsi tu neuklízěl. A kvůli tomu *vnitřní komnaty duše* začaly být podobné domu, ve kterém

dávno nikdo nežije...

... Chuang-Di na čas Svého žáka opustil.

A Lao-C' se dal do uklízení svých *vnitřních komnat*.

Brzy začaly být podobné křišťálovému pokoji, zářícímu na světle jako brilliant!

— Výborně jsi zapracoval, abys Mne mohl přijmout! — projevil Se znovu Chuang-Di.

A pokračoval:

— Prostor, obemykaný duchovním srdcem, může být zpočátku malý. Ale ten, kdo usiluje o Splynutí s Tao, ho musí prohlubovat a poté rozšiřovat znovu a znovu, a snažit se ho udělat nekonečným — jako Tao!

Rukama vědomí rozšiř svůj *Nebeský Palác*, aby nebylo neslušné Mě tam zvat, a aby se tam mohlo vejít ze Mě co nejvíce!

... Lao-C' se opřel rukama vědomí do průzračné stěny svého Nebeského Paláce, a, ó zázrak! — ona se poddala a lehce odjela do nekonečné dálky... To samé udělal s ostatními stěnami, podlahou a stropem předtím malého prostoru... Ještě kousek, ještě, a teď už — Svoboda a Prostor, Světlo a Blaženost!...

— Tak — teď už je to skutečně *Nebeský Palác!*
— pochválil ho Chuang-Di. — Ale měj na paměti, že to, na co jsi ty potřeboval úplně málo času, budou tvoji žáci muset dělat mnohem komplikovaněji. Někteří budou potřebovat měsíce, ba i roky. Vždyť Já ti teď — všehovšudy — jen pomáhám vzpomenout si na to, co jsi věděl a uměl v předchozím životě na Zemi. A jen z toho důvodu to všechno bylo možné udělat tak lehce a rychle.

— Co mám dělat teď? Jak mám žít?

— Žít — se Mnou, a při tom vzpomínat a studo-

vat i nadále Velikou Cestu!

— Ale teď — kam mám jít?

— Teď — zahni doleva. Na tom místě si koupíš bílého oslíka. Potom si sbal psací potřeby — a vydáme se na cestu. Čeká nás velká práce.

A opravdu, když Lao-C' odbočil doleva, dostal se na cestu, vedoucí k trhu. Shon a rámus tržiště se na něj přivalily ze všech stran. Ale, kupodivu, vůbec nenarušily klid, který panoval v *Nebeském Paláci* Lao-C'.

Procházel mezi prodávajícími a kupujícími, a při tom pociťoval přítomnost Chuanga-Di.

Právě uviděl člověka, prodávajícího osla. Ale Chuang-Di řekl:

— Tenhle ne! Jdeme dál!

... Lao-C' se podívoval svým novým pocitům: on rozmlouvá s Nesmrtelným právě tak jednoduše, jako se vtěleným člověkem! A přítomnost a slova Chuanga-Di pociťuje dokonce živěji, nežli hluk trhu!...

A teď, konečně, našli milého bílého oslíka...

Lao-C' začal s prodáváčem projednávat podmínky transakce... a ztratil pociťování přítomnosti Chuanga-Di...

Nakonec byl oslík koupen.

— Značně jsi ho přeplatil. Bývalý hospodář byl k tomu dobrému zvířeti krutý a nezasloužil si dostat tolik zaplacení! — uslyšel najednou. No ale dobře — na první naši společnou akci — to není až tak špatné...

... Lao-C, instruovaný Chuangem-Di, rychle dokončil všechnu práci a uspořádal si majetkové záležitosti. Potom si sbalil psací potřeby a trochu jídla na cestu.

Podobenství třetí: **Poslouchej Zjevení Velikého Ticha**

Lao-C' bez pohnutí seděl, přitisknutý zády ke stromu. Ptáci nebojácně slétali dolů k němu a klovali zrnka rýže z jeho misky. Bílý oslík se nedaleko posilňoval šťavnatou travičkou...

Lao-C' seděl, a přitom *poslouchal* Veliké Ticho.

Někdy se Ticho naplňovalo slovy Chuanga-Di.

Chuang-Di mluvil o Tao, Které je těžce dosažitelné pro lidi, ponořené do světských starostí:

— Oni nevědí, že je tady všechno stvořeno z Vůle Tao a existuje pro Něj.

Jestliže takovým lidem řekneme o Tao, oni tomu neuvěří, poněvadž věří pouze tomu, co vidí jejich oči a čeho se dotýkají jejich ruce. Ale jejich oči ještě nejsou schopné Tao uvidět, a jejich ruce nejsou schopné se Ho dotknout. Poněvadž by museli mít otevřené oči duše a museli by získat ruce duchovního srdce!

Pouze tomu, kdo hledá smysl své existence, a existence všeobecně, Se Te a Tao odhalují. Tehdy se duše vydává na Cestu, a podle toho, kolik duchovní hledač vynakládá úsilí, se Veliké Neviditelné stává viditelným, Veliké Nezachytitelné hmatatelným, neslyšná slova získávají zvuk, a Veliké Vědění se pomalu otevírá pro pochopení!

Podoby Nesmrtelných se stávají zjevnými — pouze pro rozvinuté duchovní srdce!

V životě je mnoho možných cest. Ale jen jedna umožňuje, aby se uskutečnilo důstojné završení evoluce duše. Je to Cesta poznání Tao s cílem ponoření do Něho, Splynutí s Ním a následného působení z

Něho!

— Proč jsem si tak dlouho nemohl na nic vzpomenout? Vždyť jsem tak hledal! Hledal jsem poslání svého života a životů všech dalších bytostí... Hledal jsem příčiny nespravedlností a neštěstí, které se dějí lidem... Hledal jsem to, co mi, jak se zdálo, přinese moudrost a klid, a naplní tu prázdnotu uvnitř — nedozírným štěstím... A — nenacházel jsem... Přesto jsem věřil, že to hlavní, kvůli čemu tu žiji, určitě existuje...

— To bylo nutné k tomu, abys byl schopný pochopit jiné lidi, žijící jen mezi materiálními věcmi a nekonečnou marností událostí a přání. A dokonce, i pokud by někteří z takových lidí chtěli najít východ, nevěděli by, kde a jak ho hledat. Ale poněvadž jsi ty pocítil jejich těžkosti ve svém životě, dokážeš teď těm, kdo hledají Cestu ke Mně, pomoci.

— Ano, já jsem celý svůj život — hledal Tebe! Přečetl jsem tak mnoho traktátů, ale stejně jsem nenašel to, co by mi dalo možnost Tě najít!

— Duchovní Cesta má svůj počátek právě a jedině v duchovním srdci duchovního hledače. Láska, která se v něm rodí, ho probouzí k duchovnímu hledání a růstu, umožňuje mu uvidět a zvolit si v životě orientační body Dobra, Moudrosti a Pravdy!

Já přicházím — k hledajícím a jdoucím!

Já pomáhám — těm, kdo usilují o mravní čistotu!

Vždyť nejen mravenci, jdoucím si svojí cestou, nesmí člověk ubližovat. Zabíjet zvířata, abychom se živili jejich těly, je také činění zla. Vždyť je přece pro člověka tolik jiné prospěšné potravy! Například, pokud člověk pěstuje a sklízí plody a semena, určená k jídlu, nenarušuje tím harmonii, nepůsobí bolest a ne-

rozsévá smrt...

Ale jestliže zabíjí zvířata nebo třeba tomu jen napomáhá, stává se podobným divokým dravým zvířatům. Ale to, co je přirozené, pro vnitřní podstatu dravého zvířete, je pro člověka nevhodné! Vědomí lidí, tak žijících, klesají na nižší stupně Evoluce, poněvadž nemohou vnímat jemnost a čistotu Te a Tao!

Velmi mnoha lidem je vlastní uctívat svoje předky. Ale vždyť jejich předky byly zejména jednodušší bytosti: každý člověk kdysi rostl — jako duše — v tělech rostlin a zvířat! A lidé by mohli i v současnosti uctívat všechny pozitivní projevy života, starat se o ně a zbytečně jim neubližovat! Ať mají úctu k mravencům, i k rybám, i k ptákům, i ke všem jiným mírumilovným vtěleným bytostem!

Vždyť právě Tao dalo jim všem možnost žít na Zemi — kvůli rozvoji, kvůli Evoluci!

Smysl existence všeho v podnebeských světech spočívá v tom, že každá duše dostává v procesu vtěleného života možnost růst a zdokonalovat se. A když dosáhne Dokonalosti, vlévá se do Tao, a obohacuje Ho sebou. Proto je Tao přímo zainteresováno v tom, aby rozvíjení jakékoliv duše nic nepřekáželo.

Člověk, usilující o duchovní vzestup, se musí řídit dobrosrdečností, a zvolit si ve svém životě pouze to, co je správné z pozice Tao!

Ať konkrétně následuje principy čistého stravování, kterými posílí jak tělo, tak i duši, a získá vědomí nezakalené hrubými energiemi, svázanými s bolestí a se smrtí!

A pokud vidí něco nesprávného na druhých lidech, ať se vyhýbá spolupráci s něčím takovým!

Tak se získává čistota života, klid a harmonie v

emocích.

Existuje velice prosté pravidlo pro život v harmonii s Tao: dělej druhému jen dobré! A pak se blaho v tobě, i v celé Podnebeské rozmnoží!

Tak se v člověku postupně shromažďuje Poklad, který nemizí se smrtí těla.

Tak získává duše návyky života v Lásce.

Tak vzrůstá mírumilovnost v národech.

Ti, kdo hromadí ctnosti, — sklízejí to pravé Jmění!

Ale ten, kdo koná zlo, strhává příčky žebříku, po kterém by mohl vystupovat od “pozemského” k Nebeskému!

Ale mravní dokonalost duše se nezíská rázem.

Odolávání zlu a podporování dobra — to je ten nejjednodušší začátek, vhodný pro každého člověka. Je snadné se tomu naučit: nepřilévat olej do ohně hádek, nepřipomínat si křivdy, odpouštět, pečovat o bližního, dělat mu to nejlepší, co je možné...

Mravní krása dělá člověka cenným pro Tao a příjemným pro lidi!

— Chuangu-Di! Jak je důležité to, co říkáš!

— Ano. A ty o tom budeš psát knihu!

— Jak? Já jsem nikdy sám knihy nepsal, jen jsem opatroval cizí rukopisy!

— Já ti pomůžu! Budu ti napovídat myšlenky a formulovat fráze! Prostě Mě jen nezapomínej poslouchat a zapisovat to nejdůležitější!

Ale sám nikdy nenaléhej na to, aby se lidé Mými radami řídili. Ať každý, kdo uslyší pravdu, potom následuje jen vlastní rozum!

Vždyť ty nemůžeš zabránit chybám hlupáků! Ty nemůžeš zamezit aroganci nadutců! Ty nemůžeš nahradit svým poznáním — “poznání” lenochů a pova-

lečů, kteří o Cestě jen diskutují!...

Jenom rozumný člověk, pokud se dozví o Pravdě, ji zatouží následovat! Ale dokonce i mezi rozumnými si nedokážeš najít mnoho společníků...

Ale tvoje kniha o Tao a Te bude zdrojem Moudrosti po tisíciletí! A každý, kdo bude připraven, může uslyšet Má ponaučení — právě tak, jako je slyšíš teď ty! V tom je tvoje veliké sloužení Tao!

Podobenství čtvrté: Nahlédni za obzor!

Lao-C' pokračoval ve své cestě.

V tento den vstal ještě před svítáním a uvelebil se co nejpohodlněji na hřbetě svého dobrého bílého oslíka. Jeho ušatý přítel si přes noc dobře odpočinul, a teď vesele klusal po cestičce.

Brzy vyjeli na krásnější místo — na vrcholek mírného kopce, podobného krunýři ohromné želvy.

Otevřela se před nimi překrásná prostranství!

Z vrcholku kopce byl vidět východ slunce!

Lao-C' se zastavil, aby se pokochal krásou východu slunce, a sesedl s oslíka.

Pomalu se začalo zvedat slunce a ozařovalo svým něžným světlem mlhavé dálky...

Chuang-Di promluvil:

— Ano, před mnoha tisíci let viděli lidé východ slunce právě tak, jako teď ty...

Ale dnes ti Já navrhuji, abys začal nový život se Mnou! Proto Mě musíš ještě lépe poznat!

Dívej se, co chci, abys dělal, a při tom Mě po celý čas pocit'uj: ať ruce duchovního srdce žáka trvale objímají Učitele! A Učitel důstojnému žáku otevírá

průchody do světů jak Průzračného Klidu, tak i nemateriálního Ohnipodobného Božského Světla, podobného barvou a něžností světlu ranního slunce, které teď pozoruješ.

* * *

— Podívej: tam, v dálce, kde se obloha jakoby dotýká země, je očima viditelná, ale ve skutečnosti neexistující linie. Je to obzor. A ty se můžeš jakkoliv dlouho pokoušet přiblížit se k němu tělem, ale takovým způsobem na “okraj země” nikdy nedojdeš.

Zároveň ale může tato linie otevřít duši průchod do světů Světla, do těch prostranství, kde žijí Te.

Jestliže duší, zformovanou z duchovního srdce, nahlédneš právě tam, za obzor materiálního světa: tam, odkud jakoby vychází slunce, pak se ti otevírá průchod do nemateriálního světa jemnosti a Světla! Je to Božské Světlo!

Lao-C' se pocítil duší, osvobozenou od “oděvu” materiálního těla — a ocítl se tam, odkud... se rodilo Světlo! Toto Světlo se zvedalo jakoby z “propasti za okrajem ploché Země”. Tam, v té “propasti”, v *hlubině*, byla — Nekonečnost Božského Světla, podobná ohromnému Slunci, nemajícimu hranic...

— Co mám teď dělat?

— Skoč do toho Světla!

... Nekonečné Světlo ho objalo... Hlouběji, hlouběji — s pomocí ohromných rukou teď už veliké duše... On sám se stal tím Světlem — a díval se teď z Něho, byl Jím, a díval se tím směrem, kde na hranici světa hmoty — a světů Te stálo jeho materiální tělo...

... Lao-C' vynaložil úsilí a podíval se znovu očima těla. Propast nebyla vidět... Vycházející slunce ho

laskalo a zahřívalo...

... Pak se znovu vrátil do stavu meditace, darované Chuangem-Di. Zářící Nekonečnost vyvstala před ním. Když se do Ní ponořil a stal se Jí, mohl on sám být zdrojem toho Živého Božského Ohnipodobného Světla-Lásky!

... Lao-C' se vynasnažil tento stav neztratit, ani když poté pokračoval ve své cestě.

Podobenství páté: **Veliký Císař Podnebeské** **Chuang-Di**

Oslík šel beze spěchu vpřed.

Jen občas se zastavoval, aby si doplnil síly novou porcí trávy. Tehdy Lao-C' sesedl a nechal ho napást.

Lao-C' se snažil co nejdříve poznat všechno to, co mu odhaloval Chuang-Di. Nejednou se Ho vyptával na své minulé vtělení, na ty učednické lekce.

A tak, když si tentokrát udělali přestávku, Chuang-Di umožnil Laovi-C' uvidět obrazy minulosti — té dávné minulosti, kdy se Lao-C' stal jedním z žáků Velikého Císaře Podnebeské.

* * *

... Procesí se pohybovalo pomalu a slavnostně. Sledoval ho Císař Chuang-Di, bez hnutí sedící ve slavnostním oblečení na vyvýšeném místě. Lidské masy protékaly kolem jako řeka. Slavnostní procesí se zdálo být nekonečné.

“Vtělení Bůh vyšel k národu! Jak může vydržet

ty nekonečné ceremoniály? Opravdu budu i já vpuštěn k osobnímu setkání?” — Lao-C' si na to všechno vzpomínal tak živě, jako by se to všechno znovu dělo jemu — budoucímu mladému žákovi Chuanga-Di.

Ale teď sváteční ceremonie skončily. Stráže vyprovodily několik pozvaných — na příjem do vnitřních komnat paláce Chuanga-Di.

Jenom mnoho let meditačních tréninků mu umožnilo vyrovnat se se vzrušením a klidně vejít... V místnosti už bylo několik žáků.

Chuang- Di se laskavě podíval na vcházejícího. Byl to jakoby jiný Chuang-Di: vůbec ne to Božstvo ze svátečního ceremoniálu. Ačkoliv Božský Majestát a Klid byly jako Průzračný Oceán kolem Jeho těla, ale byl to také i prostě moudrý a dobrý člověk.

Chuang -Di pronesl:

— Rád vás zde všechny vítám! To, že jste pozváni, znamená, že máte seriózní úspěchy na Cestě postížení Tao. Doufám, že se ve shonu oslav o vás nezapomněli postarat a nakrmit vás?

... Tohle bylo velmi podivuhodné: to, jak se Jeho Vesmírný Majestát slučoval i s chápáním obyčejných lidských potřeb žáků.

... Velice brzy si noví žáci Chuanga-Di zvykli na Jeho tělesnou podobu, na živou přítomnost Boha v lidském těle. Jeho přebývání vedle jejich těl přestalo být nadzemských zázrakem, uvádějícím je do strnulosti z úcty... Dokázali Mu pokládat otázky a poslouchat Jeho odpovědi. A neztráceli už dar řeči, když se Sám Božský Vládce Podnebeské obracel k někomu z nich osobně.

... On je během učení někdy zval do diskuzní místnosti. A jindy je zase všechny společně přenášel

— Svoji Sílou — na další místa Podnebeské: do hor, údolí nebo na pobřeží oceánu; pak se Jeho vyučování konalo tam.

... Ted' Lao-C' viděl sám sebe mezi žáky Chuanga-Di. Nacházeli se v diskuzní místnosti a poslouchali slova Učitele.

Chuang-Di seděl vedle nich, jako rovný mezi rovnými, a vedl diskuzi. Vzdálenost mezi Nesmrtelným Mistrem — a Jeho žáky jako by neexistovala. Tím jim také pomáhal vystoupit na výšiny Svého Božského Uvědomění.

Oceán Živého Světla Chuanga-Di byl svrchu, i zespondu vzhledem k naší planetě... A po celé Podnebeské se rozprostírala Jeho Nedožírnost! Ale On byl s nimi také i ve Svém těle — Částí Sebe. On s nimi seděl v jedné místnosti a objasňoval základy postížení Cesty. Veliká Duše, prosycující všechno jsoucí Svým Živým Světlem, byla spojena s lidským tělem!

A žákovi stačilo, aby otevřel bránu svého duchovního srdce — a jeho *Nebeský Palác* se naplnil Láskou Chuanga-Di!

To byl On — Božský Císař Podnebeské, Císař jejich životů!

Jeho pohled byl klidný. A pokud se On trochu pousmál — Blaženost se zmocňovala jich všech.

— Kdykoliv pozvednete oči k obloze, mějte na paměti: Nebesa existují kolem celé Země i uvnitř ní. Naplňuji je Já!

Já objímám Svým Srdcem všechno!

Taková je Moje Všudypřítomnost!

Ať už byste Mě zavolali odkudkoliv — Já můžu okamžitě přijít na vaše pozvání!

Já jsem nad vším, a pod vším!

Já nejsem jediný z Velikých. Ale vždy je jedno-

dušší pozvat si na pomoc Přítele, Kterého konkrétně dobře znáš!

Ted' byste Mně mohli pokládat svoje otázky — a Já vám odpovím.

Jeden ze žáků se zeptal:

— Proč skoro všichni lidé žijí tak, jako by Tao a Te neexistovali?

— Tváře Te nejsou dostupné obyčejnému pohledu! Jenom milující, něžné, zjemnělé a ohromné duchovní srdce získává schopnost Je vidět!

Nad tělem, nesoucím v sobě maličkou duši, snadno vítězí nemoci a další neštěstí.

Také nejsou stabilní v životě ti, kdo nepocit'ují radost a Světlo, ale dívají se jen na svoje problémy a zármutky — a vidí jen tmu.

Lidé by měli poznávat a praktikovat cesty očištění duše, i těla! A pak přijde radost do života každého takového člověka!

Umění žít a růst duší, stabilní v jemné a něžné lásce, se stává velkou oporou v životě! Takový člověk dokáže brzy uvidět Nesmrtelné Te a spolehnout se na Jejich Vedení na Cestě Jejich poznání, i poznání Tao!

Takoví lidé rozkvétají dušemi a získávají pro sebe Neměnnou Oporu všeho jsoucího — Tao!

...Ten, ke komu se Chuang-Di obrátil tentokrát, položil svou otázku:

— Jak máme lidem pomáhat? Vždyť jen velice málo z nich chce slyšet moudrou radu! A dokonce i ti, kdo ji vyslechnou, mají obvykle námitky a nedělají to, co by jim prospělo!

— Slabé a nejisté, kteří ještě nedokázali dospět na pozemských cestách, a také lidi, toužící po sebe-prosazení a posedlé vášní po vlastnění "pozemského", je třeba ponechat v jejich osudech a nesnažit se

jim pomáhat překonávat vrcholy, na které nestačí jejich síly!

Zpočátku se člověk rozvíjí pomalu. Prožívá všechno, co chce a co si musí prožít. Všechno to prožívá ve svém osudu — život za životem: hned sladkost úspěchů a blaženost štěstí, hned hořkost porážek a zármutek rozčarování... A až potom přichází čas, kdy ho ve světě věcí už nic nepřitahuje, kdy v něm nic nemůže vyvolat přání disponovat ještě něčím “pozemským”.

Pak hledá smysl svojí existence a obrací pohled duše k Tao! Takového člověka pak Te vyvádějí na cestu poznání.

Pravda o Tao není pro všechny: ne všem na ni stačí síly! Duše musí dorůst ve své osobní evoluci do úrovně, kdy se objeví vášnivé přání poznat Tao!

A tomu se přece není možné naučit!

Vy se musíte naučit vidět a nacházet ty, kdo Cestu potřebují.

... Ještě jeden žák položil otázku:

— Co se týče “pozemského” bohatství: měl by se člověk vzdát jeho vlastnění? A je materiální bohatství překážkou na Cestě?

— Pokud pozemská bohatství “nespoutávají” člověka jako duši — mohou být dobrem. Ale kolik je těch, kdož vlastní zlato a stříbro, paláce a země, nefrit a jaspis — a jsou na nich *nezávislí*?

Ale duši osvobozenou od “pozemského” také není ani chudák: jeho bída spoutává jeho rozvoj ještě silněji! Vždyť je trvale plný starostí, jak se najít a kde vzít prostředky na další existenci. Tato jeho “připoutanost” k “pozemskému” mu škodí ještě více, nežli disponování nadbytkem “pozemského”!

Pro to, aby se stal doopravdy osvobozeným od

“pozemského”, to chudák musí napřed získat...

A navíc, ten, kdo předtím nikdy nevlastnil nic významného z “pozemského”, — ten se přece ani nenaučil se svým majetkem nakládat... A je málo naděje na to, že takový člověk nejenže dokáže nashromáždit duchovní poklady, ale také s nimi bude umět správně i nakládat! On zejména nedokáže to nashromážděné nejcennější, které získá, — darovat Tao, které ho poslalo na Zemi do učení, aby v Něm, ve výsledku, zmizel!

A proto nepřicházejí duše na Zemi jen jednou. Vtělují se mnohokrát, a musejí se přitom naučit mnoho věcí ve světě hmoty, i v jemnějším světě.

Konkrétně musejí poznat lásku ve všech jejích projevech. Vždyť šikovný v “pozemské” lásce se může stát šikovným i v lásce “nadpozemské”. Ale neobratný v “pozemské” lásce — nedokáže postihnout a projevit sílu lásky duchovní, přeměňující!

Právě proto se lidé zpočátku učí lásce v malém, kde zármutky střídají radosti.

Ale toho, kdo doopravdy poznal a přetvořil v sobě Lásku Božskou, — toho už nezarmoutí nic! Vždyť on teď koná v souladu s Vůlí Tao!

... Co se týče těch, kdo ještě nejsou připraveni k Veliké Cestě, — ti mohou posloužit Tao svou prací. To udělá jejich životy už teď lepšími, a jejich budoucí osudy — překrásnými! Pokud tak slouží, sázejí do svých osudů dobrá semena: dobro, které v současnosti tvoří, jim přinese plody v jejich následujících životech na Zemi.

Osudy těch, kdo slouží Tao všemi pro ně dostupnými způsoby, jsou čisté a krásné!

Podobenství šesté: Najdi Poklad!

Jednou Lao-C', když projížděl kolem na oslíkovi, uviděl lidi, kteří usilovně kopali zem v rozvalinách pod starými zdmi.

— Co tady hledáte? — zeptal se jich Lao-C'.

— Jestli jsi dokonalý mudrc, který vidí všechny věci naskrz, pak nám napověz: kde je tu zakopán poklad?

— Stojí vám za to vynakládat tolik úsilí na hledání pokladů? Vždyť zlato a další drahocennosti vás neudělají lepšími nebo šťastnějšími! Pokud byste zorali zemi a zasili semena — pak by vás země odměnila úrodou za vaši práci. Byli byste sytí a spokojení a mohli byste žít v klidu. K čemu je vám to, co bylo vytvořeno bez vaší účasti?

— My nepotřebujeme tvoje poučování! Jestli nedokážeš vidět skrz kameny, pak nepředstírej, že jsi mudrc, a jed' si svojí cestou! — rozhořčili se hledači pokladů.

... Lao-C' pochopil, že tito lidé jeho slova nepotřebují, — a pokračoval ve své cestě.

Avšak vzpomněl si, že kdysi četl o velikém Pokladu, který musí najít člověk, hledající Tao.

— Chuangu-Di, pověz: o jakém Pokladu, jenž musí být nalezen na Cestě Poznání Tao, vyprávějí dávné pověsti? Říkají, že je podobný pružině, která pozvedá smrtelníka k poznání Nesmrtelnosti?

— Položil jsi dobrou otázku! Na ni je teď ten pravý čas, — odpověděl Chuang-Di.

Lao-C' slezl s oslíka a chtěl začít zapisovat slova Chuanga-Di, ale Ten ho zastavil:

— Ted' to nemá cenu zapisovat. Prostě Mě vys-

lechni — aby ses dozvěděl o tom Pokladu.

Pro tebe teď k tomu nastal čas. A ten — v pravou chvíli — přijde i pro každého hledače Tao. A oni pak uslyší Moje slova a uvidí drahocenný tajný rezervoár energií vědomí, kterou nashromáždili za mnoho životů v mnoha tělech...

Každý člověk, žijící na Zemi, začíná — vtělení za vtělením — shromažďovat drahocenné částice, tvořící postupně tento Poklad.

Pokud duše rostou tak, že nezištně a něžně milují, připravují si život v ráji. Když dávají druhému nebo druhým blaženost, a také, když se kochají překrásným — stávají se zjemnělymi a postupně se přibližují k Příbytku Tao. Jejich vědomí při tom rostou, a obohacují se tím nejlepším — to znamená, těmi nejjemnějšími součástmi.

A aby se toto bohatství duše nevyplývalo jen na pozemské činy, schraňuje se část této energie na budoucnost — pro skutky na Cestě k Tao.

Mnozí lidé tímto Pokladem disponují, ačkoliv málokdo o tom ví.

U jedněch je velký, a u druhých menší...

Jestliže je pod domem zakopán poklad, ale pán domu o tom neví, — pak z toho bohatství nemůže vytěžít užitek. A v současnosti člověk nemůže mít užitek ani z tohoto Pokladu, jestliže o něm neví!

Přičemž nemá smysl pokoušet se ho najít, abychom ho využili v materiálním světě.

Tímto Pokladem může doopravdy disponovat pouze ten, kdo zná jeho podstatu a dokáže s ním nakládat.

V celém materiálním světě toho člověk mnoho nepotřebuje, ale on o tom neví. On hledá mnohé, ale málo významné... Ačkoliv se tak veliký Poklad na-

chází přímo vedle něho! A tento Poklad dodává tomu, kdo je toho hoden, síly na Cestě. V Indii ho jogíni znají jako *Kundalíní*.

Ale jestliže se člověk, nedůstojný svými duchovními vlastnostmi, pokusí využít tuto «pružinu», tuto velikou sílu Pokladu, — pro vládnutí na materiální úrovni, pak ho ta síla odmrští zpátky — na samé podnoží žebříku, vedoucího k Nebeskému... Jeho život pak bude žalostný, jeho osud neblahý... Celý svůj život v tomto případě utratil naprázdno. A bude muset znovu začínat shromažďovat tento Poklad...

— To znamená, že člověk, který našel svůj Poklad, se nemůže vrátit ke světskému životu?

— Jestliže si člověk dobře zvolí světský život a vrací se k vnějšímu — nebudou ho Te nikdy zdržovat. Člověk je ve své volbě svobodný...

Ale do pozemského materiálního života si nemůže vzít ty cennosti, které byly předurčeny pro Cestu k Tao. Ony pak jakoby zmizí, stanou se nepost-
ižitelnými. Je to podobné tomu, jako když zlato a perly, nefrit a jaspis není možné přenést do světů Tao a Te: *tam* — září jiné zlato!

Poklad, ztracený člověkem kvůli jeho nesprávné volbě, se pro něj shromažďuje v Absolutnu. A on si ho potom může znovu vyhledat v následujícím vtělení.

A když je pak duše připravena, Já ji obdaruji tímto Pokladem. A všichni Te se vždy radují z úspěchů lidí na duchovní Cestě!

... Chuang-Di pokračoval ve Svém vysvětlování, přičemž obrátil pozornost Laa-C' na jemné světy:

— Podívej: to je on — tvůj Poklad! Všechny tvoje předchozí zjemnělé stavy duše — kapka za kapkou

— vytvářely toto moře diamantového světla, uschovaného ve speciálním skladu-pokladniče — rozprostírajícím se doslova na mnoho *li*. Sjednot' se teď s Tím, Co je tvou Božskou součástí!

Lao-C' uviděl zrakem duše v *hlubinách* pod svým tělem ohromný rezervoár, naplnění zářením, podobným záření briliantů, blýskajících se na slunci. Rukama vědomí se dotkl Pokladu — a nepopsatelná blaženost se rozlila jeho tělem...Měl pocit, že se diamantový třpyt přeměnil v proud zářící průzračné Nebeské Blaženosti — a sjednotil se se vtělenou částí duše v jeho těle...

Chuang-Di mu uložil:

— Teď si přichystej pohodlné lože a propusť tu Nebeskou Blaženost skrz všechny koutky tvého těla. Až se sjednotíš s Božskou částí sama sebe, budeš schopen používat sílu a všechny dovednosti duše, které jsi nashromáždil za mnohé životy, za celý čas učení u Mne!

Lao-C' si rozprostřel rohož a uložil se co nejpohodlněji.

Stačilo, aby zavedl ruku vědomí do rezervoáru Pokladu — a znovu proud Blaženosti naplňoval jeho tělo až k vrcholku hlavy a vyléval se za hlavou... Jako by se jeho tělo stalo průzračnou dutou nádobou, a diamantový zářivý proud, jako jarní řeka, která protrhla ledová pouta, jím protékal naskrz...

Několik dní pak přebýval v této, jen občas na chvíli přerušované, Blaženosti Splnutí.

Teď si dokázal uvědomovat sám sebe jako podobného velikým Te, s ohromným tělem-vědomím, složeným ze Světla, s obličejem a rukama. Mohl takto stát nad povrchem Země, mohl se dotýkat svého materiálního těla rukama duše a dočišť'ovat ho...

Zdalo se mu, že získal naprosto úplnou Božskost a že nikdo a nic tento stav nezvrátí!

Zdalo se mu, že už poznal všechno, co může být poznáno, že už přišla Dokonalost, že už dosáhl Velikého Předělu!

Chuang-Di mu to nevyvracel: Poněvadž Jeho žák skutečně přebýval ve stavu, *podobném* stavu Velikých Te. Ale... byla to jen malá «kapka» velikého Oceánu — «kapka» jménem Lao-C'.

A na to, aby se spolu s tím získaným Pokladem naplno vlil do Oceánu Tao, bude muset vynaložit ještě hodně práce.

Podobenství sedmé: Zkoušky nekončí do samého konce Cesty

Šel čas. Každodenní meditace se pro Lao-C' staly obvyklou prací.

Ale v určité chvíli najednou zjistil, že jeho vytrvalé úsilí mu už nepřináší předchozí radost a uspokojení...

A v té době se ještě k tomu změnilo i počasí: už několik dní nepřetržitě pršelo...

Ani oslíkovi se nelíbily poryvy větru a rozměklá hlína pod kopyty.

Chlad pronikal Laovi-C' promoklým oblečením až na kůži. Nocování pod širým nebem už neposkytovalo potřebný odpočinek.

Meditace se mu dařily stále hůře, přestože usilovně pracoval.

Lao-C' nechápal: čeho tím chce u něj Chuang-Di dosáhnout, a když se na to vyptával — bylo mu od-

povědí jen mlčení Učitele...

Lao-C' se snažil nepodléhat únavě, ale...

Konečně Chuang-Di promluvil:

— Nu co? Už tě to všechno omrzelo? Chceš se vrátit ke svému předchozímu životu a zapomenout na Cestu k Tao?

— Ne! Pochopitelně, že ne! Ale proč se mi všechno tak špatně daří?...

— Vyčerpanost nebo nemoci těla překáží duševní práci. Je nezbytné udržovat energii těla v úplném pořádku.

Vejdi do domu — a odpočiň si! A potom probereme tvoje problémy.

... Před unavenými poutníky se náhle se objevilo staré zpustlé stavení.

Lao-C' vešel dovnitř a rozhlédl se. Bylo tam sucho a ticho. Déšť a vítr dovnitř nepronikaly, jenom sem skrz stěny, na některých místech poškozené, doléhalo jednotvárné šumění deště.

V koutě byla velká hromada čerstvého sena. Ať tak či onak, ale Lao-C' získal teplou postel, a oslík slušnou večeři pod střechem...

— Děkuji ti, Chuangu-Di!

— Přijímám tvoje díky. A odpovídám na tvoji otázku: tohle byla — všehovšudy malá zkouška.

— Ale já jsem si myslel, že zkoušky už měly dávno skončit! Vždyť já jsem naprosto s Tebou!

— Zkoušky nekončí až do samého konce Cesty. Možnost odpadnout, přestat se snažit nebo udělat nesprávnou volbu — to je také část Božského «vypalování», kterou musí duše projít, aby získala Božskou Dokonalost!

Nu, a teď — odpočívajte!

... Ochlý oslík se dal do večeře.

Lao-C' také povečeřel rýžové placky ze svých zásob a usnul.

Zdalo se mu o prostoru blaženého Světla, ve kterém kroužil jako pták a odpočíval duší. A tělo v té době také obnovovalo síly...

* * *

Nad ránem se Lao-C' uviděl mezi svými přáteli z učení na hodině u Chuanga-Di.

Znovu se sešli v diskuzní místnosti.

Chuang-Di se obrátil k žákům:

— Dnes si pohovoříme o některých důležitých aspektech a podmínkách poznání stupňů Cesty. To se bude hodit jak vám samotným, tak i vašim budoucím žákům.

Všednodennost a jednotvárnost ve vykonávání duchovních cvičení a úsilí v sloužení — Mně mohou duchovnímu praktikantovi zakrýt. Je to podobné tomu stavu, který vzniká, když souvislá šedá oblačnost velmi nadlouho zakrývá světlo Slunce...

Ale i v takových situacích se nikdy nesmí zapomínat, že všechna duchovní úsilí mohou přinést pravé plody jen v tom případě, když se vykonávají duší, houževnatě se přeměňující v Lásku!

Vždyť tomu, kdo Mne nemiluje, Já vstříc nevycházím!

A ten, kdo zapomíná na lásku, bude v meditacích objímat jen mrtvou «prázdnotu»... A on z toho nezíská uspokojení, a může dokonce začít pokládat za chybné i metody, a dokonce i samotné stanovení cíle a úkolů duchovních snažení...

Neštěstí v takových případech tkví ve ztrátě lásky k Tao. Stačí třeba jen nakrátko ztratit stav ta-

kové lásky — a ten Poklad, který, jak mu se předtím zdálo, už skoro držel v rukách, se stane nepostižitelným.

«Já» duše a Nekonečnost Tao se mohou spojit v nerozlučné Jednotě. Ale jediným způsobem tohoto sjednocení je láska!

Proto je nutné se ke stavu lásky — obzvláště v těžkých situacích — navracet znovu a znovu.

Výsledkem může být to, že se stav Splynutí s Tao stane obvyklým.

Ale na cestě k tomu se musíme naučit žít tak, že se nebudeme v ničem stavět proti Jeho Vůli: ani ve velkém, ani v malém!

A poté, už v následujícím velkém stupni zdokonalování, nás čeká žít tak, že budeme konkrétně vycházet z Nekonečnosti Tao. Ale to se také v žádném případě nepodaří hned.

Zpočátku se každá duše rozvíjí jako individualita. To je nezbytné pro kvalitativní zdokonalování a kvantitativní růst vědomí.

A pouze duše, která se stala velmi velkou a naučila se všem Božským vlastnostem se může naplno rozplynout v Mém Průzračném Klidu!

Ti, kdo poznali Tao, přicházejí zpočátku do Příbytku Tao jako hosté. Ale Velicí Te vcházejí — a v Tao mizí: vždyť Oni se přece navracejí do Svého Domova! To znamená, že se stali Domáčími — to jest, naučili se být v Jednotě s Tao! A Oni také mohou z Příbytku Tao vycházet — aby působili ve světě hmoty.

Podotýkám ještě, že pokud lidské tělo nezískalo dokonalé naplnění Božským Klidem Tao, podléhá vlivu nepříznivých faktorů.

Zničení a smrt těla — samy o sobě — duši

neškodí, a proto smrti těla není třeba se bát.

Vždyť těla nám přece byla dána pro růst a zdokonalování v nich. A proto bychom měli usilovat o to, abychom je udrželi zdravá a silná. Únava, nemoci — všechno tohle bychom měli odstraňovat, nepoddávat se tomu.

Materiální tělo je pro člověka nezbytné k tomu, aby dokázal zdat duchovní Cestu. Proto se k tělu musíme chovat šetrně: jako k oděvu, vydanému Tao na celý pozemský život.

* * *

V té chvíli se Lao-C' probudil. Naplňovala ho radost ze získaného porozumění!

Venku svítilo slunce. Kapičky vody se třpytily na dosud mokrém listí.

Lao-C' si umyl tělo pod vodopádkem, proudícím z horského výstupku.

Pocítil se opravdu probuzeným, a právě tak, jako vodou, začal promývat sebe celého proudy Světla-Lásky, tekoucími z Nebeského Pramene. Zářivé proudy, dávající Blaženost, se lily a lily — skrz jeho tělo a kolem něj...

Lao-C' si znovu uvědomil, jak velkou pomoc jsou vždy připraveni darovat Te — všem těm, kdo se snaží o očištění!

Světlo-Láska naplnilo jeho tělo, i duši! Lao-C' pocítil neuhasitelnou potřebu darovat toto Světlo — všemu živému, všem bytostem kolem, zejména všem lidem, kteří žijí, a přitom neznají Veliké Světlo všech Te! Ale Oni jsou přece vždy připraveni přinášet jim uzdravení a přeměnu jak těl, tak i duší — a otevírat zájemcům Velikou Cestu poznání Tao!

A on uviděl broskvoň v květu. Kvítky, které se otevřely vstříc slunečnímu světlu, rozdávaly svoji krásu a vůni. Lao-C' se pocítil podobným stromu, který ještě včera stál holý a jen vstřebával kořeny vláhu z hlubin — a dnes rozkvetl voňavými květy!

Umožnil tomuto obrazu stát se základem meditace: vkročil do hlubin jím už poznaného Světla-Ohně, rozplynul se v Něm — a začal prorůstat, vystupovat Světlem-Ohněm do svého těla.

Potoky životodárné Božské Lásky se rozproudily uvnitř něho a začaly se rozvíjet v dutinách čaker jako poupata tvořená blažeností a čistotou.

A potom se tím Zářením naplnily i ty nejmenší energetické kanály jeho těla. Podobalo se to tomu, jako by do každého koutku těla vteklo jaro a vůně! Světlo-Ohně svobodně protékalo všemi energetickými kanály těla.

Lao-C' pocítil, že je zaplněný Světlem — a že to Světlo nezadržitelně usiluje vyzářit se ven!

Už nemladé tělo Lao-C' získalo neuvěřitelnou lehkost, mladistvou pružnost a pohyblivost. Začalo vyzařovat Světlo: aureola Lásky-Blaženosti zaplnila celý prostor kolem!

Chuang-Di Svého žáka pochválil:

— Jsi chlapík! Projevil jsi tvořivost a důkladně jsi přistoupil k osvojení meditace 'Strom'.

Teď se podívej, jak všechny bytosti žijící na Zemi dostávají životní sílu od Tao, podobně jako rostoucí rostliny. Tuto meditaci musíš provádět tak, že začneš z moře Světla-Ohně Te nebo z Velikého Klidu Oceánu Tao. A pak, podle míry osvojení, můžeš pocíťovat všechny bytosti Podnebeské — jako větvičky velikého Božského Stromu.

Tak je možné obnovit i práci vnitřních orgánů

svého těla, vrátit jim harmonické fungování. Tak je možné vyléčit i druhého člověka.

Ale pamatuj, že energie, protékající uvnitř energostruktur těl různých lidí jsou rozdílné v úrovni jemnosti. Ta odpovídá stavu duší, žijících v tělech.

Jestliže zjemnělost těchto energií uvnitř těla člověka bude odpovídat Průzračnému Klidu Tao, pak se postupně přemění i samotná hmota těla.

Když jsou čakry a základní meridiány těla očištěny, když jsou všechny tři dantiany rozvinuty a zjemněny — můžeme už zaplnit všechno, dokonce i ty nejdrobnější energokanály těla s využitím obrazu stromu. Pak Božská Síla Tao prosycuje celé tělo zevnitř, jakoby ho prorůstá, a přitom ho nasycuje Božským stavem.

A za nějaký čas se tělesná hmota takového duchovního praktikanta úplně přeměňuje, stává se Božskou. Tělo pak získává Nesmrtelnost, a sám takový Člověk má všechny vlastnosti Tao: Lásku, Všudpřítomnost, Vševědoucnost, Všemohoucnost!

Tak Tao získává možnost nejefektivněji působit prostřednictvím našich těl v materiálním světě.

Ale než si tohle osvojíš, máš před sebou ještě hodně práce.

Podobenství osmé: **Hodiny léčitelství Chuanga-Di**

Tentokrát Chuang-Di zastavil Laa-C' před vstupem do vesnice. Ukázal na chudou, stářím schýlenou chatrč na kraji osady a řekl:

- Tady dnes přenocujeme.
- Proč? Vždyť jsme vždy odcházeli dál od

vesnice, abychom byli o samotě: vždyť přece klid života s Tao nesmí být narušován shonem světského života!

— To, co bylo dobré v určitém období, nemusí být nutně dobré vždy. Nesmíme se příliš připoutávat k přesně určeným pravidlům — ani v meditacích, ani ve všedním životě!

Poprosíš o nocleh v tomto domě — a dozvíš se příčinu, kvůli které jsme sem spolu přišli. Nadešel čas něco změnit v tvém životě: můžeš se teď učit pomáhat lidem.

Lao-C' zaklepal na dveře, ale odpovědí bylo ticho. Až po dlouhé době se ozvaly šouravé kroky, a sedřený starý člověk mu otevřel dveře.

Lao-C' vešel a uviděl ženu, zřejmě staříkovu manželku, jak sedí u postele nemocného mladíka.

Jak si Lao-C' domyslel, byl to jejich syn, který byl těžce nemocný.

Stařík, který otevíral dveře, řekl:

— On je naše jediná naděje a opora v našem stáří... A teď nám umírá. Modlili jsme se u všech bohů, které známe, vzývali jsme duchy našich předků, všechny naše úspory jsme dali léčitelům, ale nikdo mu nepomohl... Skutečně Nebesa nakonec vyslyšela naše prosby — a ty jsi přišel, abys ho zachránil?

... Lao-C' v žádném případě nečekal takové přivítání a takový vývoj situace...

Obrátil se k Chuangu-Di o pomoc a uslyšel odpověď:

— Dej mu Můj nápoj a sám se ponoř do meditace: Já tě naučím, jak mladíka vyléčit...

Lao-C' vytáhl ze svého cestovního vaku nádobu s odvarem z horských bylin, který ho Chuang-Di na-

učil připravovat, dal ho mladíkovým rodičům a přikázal, aby mu dali trochu napít.

Staří lidé hostu děkovali tak, jako by se už stal zázrak!

— Co pro tebe můžeme udělat, svatý poutníku?

— Já se teď budu obracet o pomoc v léčení k Chuangovi-Di. Jestliže se postaráte o mého oslíka, budu spokojený...

A Lao-C' se ponořil do meditace Splynutí s Chuangem-Di...

Jenže, místo přímých pokynů, jak vyléčit nemocného, uviděl znovu obrazy ze své minulosti. Současný svět úplně zmizel z jeho vnímání...

* * *

Byli na hodině v diskuzní místnosti.

— Proč tu dnes s námi není Liu? — zeptal se Chuang-Di.

— Onemocněla mu manželka a on zůstal s ní, — odpověděl jeden ze žáků.

— Ale vždyť, jestliže by přišel sem, Ty bys mu pomohl, a naučil ho, jak ji vyléčit. Ale co s ní bude teď? — řekl druhý.

— Pomůžeš Liově manželce, Chuangu-Di? — zeptal se třetí.

— Pomohu, ale ne hned teď... Všechny události: jak neštěstí, tak i radosti — nepřicházejí do života člověka náhodně, ale v souladu s Vůlí Tao a prostřednictvím Te! Ony mohou mnohému naučit toho, kdo je připraven se učit.

A dokud člověk nevytěží učební lekce ze všech těchto situací, — není vůbec jednoduché mu pomoci...

Vždyť Liu už znal velice mnoho o Vyšším, a jeho volba je jeho právo. Ale následky takové volby pak budou jeho další osud.

Dokud je člověk připoután svojí láskou ke svým pozemským společníkům více, nežli k Nekonečnosti Tao, musí pobývat uprostřed «pozemského», v kruhu zrození a smrti...

Ale, pokud chce najít opravdovou Nesmrtelnost, musí ta laskavost a něžnost, péče a pomoc ve vztahu k druhým bytostem získat novou Oporu — Božské Prvotní Tao.

Jestliže teď někdo z vás začne Lia ujišťovat, že jeho láska k Tao musí být silnější, nežli jeho láska k ženě, a jestliže on dokonce tu radu poslechne a opustí «pozemské» díky *ponaučení*, ale ne podle vnitřní volby duše, — pak se podobné situace budou v jeho životě znovu opakovat.

Není možné lidi k Tao táhnout! Každý kvítek rozkvétá, když přijde jeho čas! A v souladu se stanoveným časem se objevují i plody!

Tao umí trpělivě čekat na ten okamžik, kdy tato doba nastává pro každou duši!

... Ale teď tu máme objekt pro výuku léčitelství.

A Chuang-Di ukázal Rukou Vědomí na místo, kde se pastýř zřítíl ze srázu a těžce si poranil nohy.

— Uvidíme to místo všichni společně! — řekl Chuang-Di.

A za okamžik byli Sílou Chuanga-Di přeneseni na to místo v horách a ocitli se vedle těla pastýře.

Chuang-Di přistoupil ke sténajícímu muži a podržel nad ním ruku. Ten ztichl...

« On zemřel? — zeptal se jeden ze žáků.

— Vůbec ne! Podívej se pozorněji: on jen «ztratil vědomí», duše na čas opustila tělo, ale není to smrt.

Ted' jen nebude cítit bolest.

Ted' prohlédněte tělo nemocného svými vědomími a určete místa zlomenin a dalších poškození.

... Chuang-Di dohlížel, jak žáci spojují polámané kosti...

Když to bylo uděláno, řekl:

— Ted' se dívejte: tělo je protkáno spoustou energetických kanálů, kterými proudí životní energie. Spojte tyto kanály v poškozených místech rukama duše. Dosáhněte volného protékání uvnitř všech těch kanálů.

... Chuang-Di pokračoval ve vysvětlování, žáci pracovali... — a... za půl hodiny už pastýř stál na nohách!

Vyléčený začal starostlivě shledávat svoje stádo. Když uviděl neznámé lidi, trochu se polekal. Ale, když mu jeden ze žáků ukázal na strkající se stádo koziček, pastýř mu poděkoval a s poklonou odešel...

— Chuangu-Di, proč jsi to udělal tak, aby si nezapamatoval zázrak uzdravení?

— Ted' mu to nepomůže: nestane se prostřednictvím toho lepším, poněvadž jeho rozum nemůže pochopit to, jak by vyléčen.

Tato lekce byla prospěšnější pro vás, než pro něho.

Vy jste uviděli možnosti ovládnání Síly Te pro léčení.

Ale při tom pamatujte na to, že to není možné udělat bez souhlasu s Vůlí Tao!

... Pak se vrátili do diskuzní místnosti — opět tím samým zázračným způsobem.

*** * ***

Tam už čekal Liu...

Provinilý a smutný, padl k nohám Chuanga-Di.

— Chuangu-Di, pomoz mi! Má manželka je těžce nemocná, žádné prostředky jí nepomáhají! Zachraň ji, jestli je to možné!

— Vstaň, Liu! Ty jsi ještě dosud Můj žák, proto buď tak hodný a chovej se důstojně!

Liu vstal, utíraje si slzy, a ze všech sil se snažil uvést do pořádku svoje emoce. Nakonec to dokázal. V hlubokém vnitřním tichu stál s poklonou před Chuangem-Di.

— Ted' už je to lepší...

Láska k jednotlivým bytostem je skutečně překrásná, Liu.

Ale ona může vyrůst do nekonečné Božské Lásky, zbavené připoutaností a lidských konvencí!

A taková Láska nezná překážek! Její možnosti jsou ohromné!

Ale smrt těla, jak jsi nejednou slyšel, není rozloučením s někým nebo koncem něčího života. Ted' to můžeš náležitě pochopit...

— Ano, Chuangu-Di! Zatímco jsem na Tebe tady čekal, jsem mnohé pochopil...

— Ano, mnohé jsi pochopil, a to je dobře! Ale vynechal jsi hodinu léčitelství, Liu. My všichni ji budeme muset zopakovat ještě jednou s tebou.

Dívejte se, — obrátil se Chuang-Di ke všem žákům, — my se nutně nemusíme tělesně nacházet vedle těla nemocného... Stačí se Rukou Vědomí — ve Splynutí se Světlem-Sílou Velikých Te — přiblížit zespodu k tělu nemocného...

Tady je Liova manželka...

Pracujte pozorně! Všechny energie, zasažené nemocí, ted' můžeme vypudit z jejího těla, a nahradit

je Světlem. Na to máme Vůli Tao...

* * *

V té chvíli Lao-C' pochopil, že se teď znovu ocitl v místnosti, kde sedělo jeho tělo a ležel nemocný mladík...

— Ted' dělej to samé sám, — uslyšel schvalující hlas Chuanga-Di. — Sám — to znamená, že sám sebou — jako duchovním srdcem s něžnými rukama — pociťuješ Nekonečnou Božskou Sílu, Která protéká a působí skrz tebe. A neobávej se: Já ti pomohu pochopit, co a jak máš dělat...

Lao-C' se dal do práce.

Za půl hodiny mladík otevřel oči a pronesl první slova.

... Jeho rodiče uvěřili, že se stal zázrak, něčeho vyššího zatím nebyli schopni. Ale uctivá láska k Tao a vděčnost k Chuangu-Di a Lao-C' — odted' naplňovaly a osvěcovaly jejich životy.

A sám Lao-C' chtěl následující ráno opustit dům, kde vykonal své první uzdravení, ale Chuang-Di ho zastavil:

— Tomu mladíkovi tvým prostřednictvím Te prodloužili život v těle. Ted' ho budeš muset naučit něčemu z toho, čemu jsem tě učil Já. Je to zvlášť důležité kvůli tomu, aby nezůstal dlužníkem před Tao a Te.

... Tak získal Lao-C' svého prvního žáka.

Podobenství deváté: **Perly Moudrosti jsou semena, která mohou vzejít**

Lao-C začal uzdravenému mladíkovi vysvětlovat zákony, podle kterých žije všechno v Podnebeské.

Říkal svému žákovi:

— Tao je Prvopříčina existence samotné Země, i všech bytostí, obývajících všechny světy: materiální, i nemateriální. To všechno je stvořeno Tao a podle Vůle Tao se rozvíjí...

Jin a jang žijí v harmonii, jejich vzájemnou přitažlivost můžeme nazvat láskou. Tato láska slouží jako největší hybná síla ve všem, co existuje.

Te prosycují Světlem a objímají Svou Láskou všechno ve Stvoření. Oni udržují pořádek a řídí události.

Ale ne do všech událostí se Te vměšují.

Osud každého člověka je vytvářen jím samotným: jeho myšlenkami a činy. Osud každého je výsledkem projevení jeho svobodné vůle.

Velicí Te realizují osudy; vytvářejí učební situace pro vtělené lidi.

První bezprostřední kontakty s Nesmrtelnými Te, první ponoření do Jejich Lásky a Blaženosti — ohromují duši velkým, dech beroucím kouzlem Kontaktů s Božským!

Ale dál se duchovní praktikant dostane jen dlouhou řadou nepřetržitého úsilí, chce-li dosáhnout Dokonalosti.

Tam, odkud vycházejí Velicí Te, není možné dojet po pozemských vnějších cestách! Tato cesta je skrytá před světskými pohledy a nedostupná

nečistým záměrům.

Jen člověk plný lásky, odolný v neštěstích, střídmy v přáních — má šanci projít rychle celou tuto Cestu!

Nebeské, skryté před pohledy obyčejných očí, — to není polovina světa, ale nesrovnatelně více!

Tao projevuje Svoji Vůli ve všem existujícím. Ale jen ti, kdo zasvětili svoje životy poznání toho, jsou schopni postihnout Tao.

A začít je třeba pochopením rozdílu mezi dobrem a zlem — jak ho chápe Tao. Takové pochopení se stane vedením v životě a umožní vyvarovat se mnoha chyb a ztrát.

Cesta k Tao se nezískává hledáními v materiálním světě.

A je velice důležité, na co zde utrácíš svůj pozemský život!

Zamyslel ses někdy nad tím, co nastane, až se dostaneš na konec života v tomto těle?

— Ano, když jsem byl nemocný, přemýšlel jsem o tom. Když jsem skoro umíral, zdálo se mi, že jsem nahlížel tam, kde přebývají duše bez těl, tam, kde žijí předkové... Pochopil jsem, jak je to důležité — vy-pátrat smysl života: aby roky života na Zemi, které nám byly vyměřeny, neuběhly v marných starostech a zábavách.

... Když se mladík úplně uzdravil z nemoci, Lao-C' ho naučil zvláštní techniky, rozvíjející energie vědomí.

Říkal mu:

— V lidském těle je 7 základních čaker-dutin. Ony jsou jako nádoby, ve kterých se hromadí životní energie a poté se rozmíst'uje po celém těle.

Tyto dutiny a kanály, kterými protéká energie,

musejí být čisté a světlé — pak bude tělo člověka zdravé.

Nauč se mezi těmito sedmi dutinami přemísťovat. A — dívej se duší z nich, jako z oken, — dopředu a dozadu.

... Když se to mladík naučil, Lao-C' mu ukázal nová cvičení:

— Energie vně i uvnitř našich těl mohou být vnímány podobně jako vzduch-světlo. Jestliže vdechuješ a vydechuješ tento vzduch-světlo skrz ruce, nohy, trup a hlavu — můžeš všechno uvnitř těla očistit a naplnit tímto zářivým světlem. A duše, i tělo pak získají čistotu a sílu.

A vnitřní čistota mění celého člověka, který teď získává zejména zdraví a dlouhověkost.

... Mladík byl schopný žák. Brzy se naučil ovládat přemísťování vědomí-světla. Snadno teď zaměřoval tyto proudy, jako potůčky a řeky světla, a proléval je skrz tělo.

Tehdy mu Lao-C' pověděl o nových technikách.

— Pozoroval jsi zdánlivý pohyb Slunce kolem Země? Je to iluze. Ale ona ti může — analogicky — pomoci naučit obíhat energii po oběžné dráze kolem tvého těla, a potom i uvnitř něho, a naplňovat ho světlem.

Zaujmi odpovídající polohu těla — a ať se zářivé světlo vzadu za tělem zvedá a vepředu spouští.

Dělej to, dokud nebude veškerý prostor kolem i uvnitř těla naplněný světlem a nebude světlo vyzařovat.

... A, co je nejdůležitější, Lao-C' potom naučil svého prvního žáka rozšiřovat duchovní srdce, přeměňovat ho v ohromný *Nebeský Palác* — aby do něho mohl zvat Chuanga-Di a další Te.

* * *

Mnozí lidé z okolních vesnic, kteří se dozvěděli o mudrci, si přicházeli vyslechnout besedy Lao-C' a poučit se u něho o zázračných technikách uzdravování duše i těla.

Nezřídka on sám pokládal přítomným otázky — a lidé začínali přemýšlet předtím, nežli dostávali hotoovou odpověď. Například:

— Proč jedny události považujeme za zlo, a druhé za dobro, a k něčemu zůstáváme lhostejní?

— A přemýšleli jste o tom, co musí pobízet člověka, aby postupoval správně?

... Všichni jste slyšeli, že člověku nestačí jen výživa pro tělo, ale že je potřebné i jídlo pro nasycení duše. Ale jaké jídlo krmí duši?

... Na začátku Lao-C' vždy učil pochopení mravních zákonů Tao. A až poté předkládal meditační techniky, napomáhající jejich osvojení:

— Přeměny začínají od vnitřního. Když člověk mění stav uvnitř sebe, pak i v životě jeho samotného, i kolem něho — začíná docházet ke změnám.

Takhle, při ponoření vědomí do duchovního srdce, — přicházejí rovnováha a klid mysli.

Velice prospěšné je vnitřní ticho! Žádné nepokoje tohoto světa pak nemohou otrást vnitřním klidem duchovního praktikanta! Žádná vzrušení, hádky nebo klepy, nenarušují ticho, které je získáno uvnitř!

Ti, kdo se dovedou učit, přeměňují klid — v sílu, neštěstí — v učební lekce, úspěchy — v osvojené stupně Cesty.

Radostné harmonie a jasné pokojnosti dosahují ti, kdo shromažďují ctnosti, a ne pozemské zlato.

Štěstí — to je vlastnost duše, přebývající v příbytku svého duchovního srdce: tam, kde se může rodit jenom láska!

Zármutek nemůže proniknout do duchovního srdce, poněvadž už je tam místo obsazeno láskou!

Jestliže si člověk pro sebe vybral cestu lásky a osvojil si ji — pak obstojí v jakékoliv životní situaci, aniž by ztratil do Hlavní. Vždyť Ono může být vnímáno pouze v čistotě duchovního srdce!

Člověk, který se dozvěděl o opravdovém poslání života, se nebude zabývat nesmyslnými a neúčinnými věcmi. Ale za prospěšné bude považovat to, co skutečně přináší blaho — tak, jak to chápou Tao a Te!

... A tak se brzy maličká chaloupka na kraji vesnice stala místem, kam se sbíhali z blízkých i vzdálených míst lidé, hledající odpovědi na svoje otázky, a také vyléčení duší a těl.

Starší rodiče uzdraveného chlapce teď pečovali o hosty, přicházející k Lao-C'. Jejich život se naplnil radostnou prací, a jejich stáří bylo ozářeno láskou a vděčností mnoha lidí a také — Tao a Te.

*** * ***

Ale přišel čas — a vyučování Lao-C' se schýlilo ke konci. A on opouštěl svého žáka změněného.

Mladík se naučil vnímat Veliké Te a poslouchat Jejich rady!

A začal — podle svých sil — dělat to, co dělal Lao-C', když pomáhal lidem.

Ale, když vyprovázel svého Učitele, byl velice smutný:

— Já toho ještě velmi málo znám a skoro nic

neumím! Jak mohu pomáhat druhým?

Ale Lao-C' řekl:

— Ty ses naučil všemu, co je teď pro tebe nezbytné. V pravý čas se dozvíš všechno to, co znám já, a možná, že dosáhneš i něčeho většího. Vždyť teď víš, jak se tomu všemu naučit. A právě tím pomáháním druhým lidem to můžeš dokázat nejzdařileji. Všechny tajné vědomosti ti mohou odhalit Velicí Te až tehdy, když budeš připraven Je správně pochopit a správně nakládat s těmito vědomostmi.

Nevzdaluj se od Pravdy ve svém životě, následuj princip dobra a spravedlivosti — a Tao bude ochraňovat tvůj klid! A tvoje jednání budou vést modří Te!

Chuang-Di mi říkal toto:

«Měl bys se naučit pociťovat soupodstatnost se vším, vynasnažit se vidět situaci očima Te a Tao.

Pak budeš pociťovat každého člověka, kterého potkáš, právě tak živě, jako sama sebe. Budeš vidět jeho myšlenky a chápat jeho přání a možnosti.

A navíc, budeš znát vztah Tao k tomu člověku a vidět ten prospěch, který mu můžeš přinést.

Budeš vidět: jestli máš pomáhat tomu konkrétnímu člověku v jeho dobrých úmyslech — a nebo mu nebránit ve vymýšlení a uskutečňování nerozumných skutků a ponechat ho jeho vlastnímu osudu, vytvářenému jím samotným.

Právě tak se tvoří lidské osudy. Osudy doslova jdou v patách myšlenek a činů každého člověka.

Ale na životní cestě bývají i náhodná významná setkání! Prostřednictvím takových setkání k lidem přichází vůle Tao.».

... A Lao-C' se znovu vydal na cestu na svém oslíkovi.

Podobenství desáté: **O pýše, pokoře, umění rozplývat se a o Splynutí s Tao**

Lao-C' pokračoval ve své cestě.

Teď se nezřídka zastavoval ve vesnicích nebo městech, na které mu ukazoval Chuang-Di. Jeho sláva — jako léčitele a mudrce — rostla a šířila se...

Chuang-Di poučoval Svého žáka:

— Není záhodno odhalovat veliká tajemství před nedůstojnými!

Neměl by ses také příliš radovat ze slávy, která tě obklopuje kvůli tvým dovednostem: vždyť jsi toho nejdůležitějšího, co umíš, dosáhl prostřednictvím kontaktu se Mnou, díky Mně!

Jenom veliká pokora a veliká láska umožňují získat Velikou Sílu, souhlasnou se Sílou Tao!

Žák nesmí nikdy ztratit bezvýhradnou pokoru! To je záruka velkých vítězství nad sebou, to je základ potřebných úspěchů v přeměně duše!

Nelze souhlasit s Tao napůl: to vyvolává nebezpečnou trhlinu.

Jestliže člověk začíná vydávat svoji vůli — za Vůli Tao, je to cesta k záhubě, která nepozorovaně pohlcuje všechny předchozí úspěchy duše.

Jenom úplná pokora před Vyšší Vůlí je lékem na tuto smrtelnou nemoc — pýchu.

Pyšný a samolibý je «těžký»: on se utápí v neřestech, spoutávajících ho svou tíhou, a on utrpí porážku v nejdůležitější bitvě svého života!

Avšak pokorný a nezištný je «lehký». A proto nic pro něho nemůže být vážnou překážkou! Rychle může získat průzračnost těla a zjemnělost duše.

Zármutek a hněv jsou společníky pýchy.

Klid a radost jsou společníky bezvýhradné pokory.

Ve stavu velikého klidu — přijímej neodvratné.

Všechno ve světě hmoty je podřízeno Člověku, žijícímu ve Splynutí s Tao.

On nemá přání, odlišující se od Vůle Tao, nemá názory, rozcházející se v něčem s názory Velikých Te.

Jsou mnozí lidé — ti, kteří pouze slyšeli o moudrém a prospěšném, ale stejně to neudělali základem svých životů, — a už se považují za vědouce a pyšní se; myslí si, že jim není rovno... Podívej se, nakolik je jejich pýcha směšná ve Světle Pravdy!

Pyšný člověk, ovládaný neřestnou myslí, má sklon vidět neřesti v druhých a odsuzovat všechny lidi okolo sebe. Ale nedostatky v sobě samotném nepostřehne!

Avšak doopravdy rozumný člověk, pokud uvidí nedostatky druhého, bude odstraňovat ty samé neřestné vlastnosti v sobě, jako by se podíval do zrcadla, nastaveného před ním Tao.

Pomoci druhým je možné pouze tehdy, pokud se oni sami snaží o svou přeměnu.

K těm, kdo jsou připraveni uslyšet, — má smysl mluvit, obracet se k nim.

Ale není radno vměšovat se do osudů těch, kdo zavrhlí ponaučení Tao.

Dokonale moudrý hledí na všechny bytosti z pozice Tao — očima, naplněnými láskou. On koná, a přitom zachovává Splynutí s Tao — v Jeho Velikém Klidu. Jeho činy jsou bezchybné, poněvadž vycházejí z Tao, a proto se Ho pohana od lidí neřesti nedotýká.

On je nezranitelný pro nenávist a odsuzování, poněvadž se Ho takové emoce nemohou zmocnit:

vždyť On žije v Tao!

Dokonce i Jeho tělu mohou lidé zla ublížit jen v tom případě, pokud na to mají Vůli Tao.

Domlouvat lidem je těžká a nevděčná práce. Ale slouží ve prospěch Tao.

At' tě třeba z devíti tisíc lidí jen devět skutečně uslyší a jen jeden dokáže vyplnit, co bylo řečeno — ale i tehdy z toho bude velký užitek! Poněvadž ten jeden dosáhne větších úspěchů, nežli všech devět tisíc ostatních.

* * *

Jednoho dne Chuang-Di řekl:

— Ted' pro tebe nastal čas vrátit se k životu v osamění. Vydáme se do hor...

— Ale Chuangu-Di! Vždyť ještě tolik lidí potřebuje moji pomoc!

— Nu co, dělej si, co chceš...

... Lao-C' nasměroval oslíka do údolí — tam, kde byla v dálce vidět nejbližší vesnice... Začal se nořit do meditace, ale najednou si všiml, že oslík sám změnil trasu — a beze spěchu vystupuje nahoru po svahu.

Lao-C' se obrátil k Chuangovi-Di:

— Ty neschvaluješ moje přání pomáhat lidem? Ale vždyť Ty Sám jsi mě o tom nedávno poučoval!

— Jsou různé způsoby a možnosti, jak to dělat. Já to například ted' také dělám. A dělám to — nejen s tebou. Já mohu pomáhat současně mnoha lidem, protože ovládám Velikou Sílu Tao ve vší úplnosti.

Nelze být v rozporu s Tao, dokonce ani v drobnostech! Je důležité — naučit se pociťovat Vůli Tao stále!

Úplné podřízení rozvinutého lidského rozumu
Vůli Tao — je jeden z bodů učení.

Jestliže úplně vypneš schopnost myslet — budu se ti smát: vždyť Já hlupáky nepotřebuji! Ale pokud tvoje mysl bude odporovat Moji Vůli — pak Já odejdu stranou a budu čekat na to, až se ty, konečně, zatoužíš se Mnou sjednotit...

— Je třeba najít «zlatou střední cestu»?

— Ano. Pouze pokud budeš pečlivě dodržovat «zlatou střední cestu», udržíš se na Cestě k Tao! Na tomto základě tě učím pociťovat ty nejmenší nuance Vůle Te a Tao!

Vždyť právě teď přichází tvůj čas úplně se sjednotit s Mojí Velikou Sílou!

Ale pro to, aby bylo možné získat úplnost takového Splynutí, je nezbytné osvojit si umění rozplývat se. Je třeba umět mizet v Bezbřehém Oceánu Tao!

Právě tak, jako když kapka vody, spadlá do vody, ztrácí svoje hranice a stává se neoddělitelnou součástí vody, právě tak, jako když řeka, vtékající do oceánu, ztrácí svůj proud a břehy, — tak i duše musí umět naplno ztratit svoji individualitu a oddělenost, když se vlévá do Tao: aby zůstaly jen jednotná Láska, jednotná Moudrost a jednotná Síla!

Ty jsi se naučil rozplynutí ve Splynutí se Mnou.

Teď musíš jít *do hloubky* — ve srovnání s tvým obvyklým vnímáním Mne!

Já jsem — Sám Sebou — proložil Cestu od srdce člověka do Příbytku Tao! Když ji projdeš, můžeš už navždy žít ve Splynutí s Nejjemnějším!

Pociť — jaký jsem Já! Všechno, co nejsem Já, je podobné oděvům Mého Neohraničeného Vesmírného Těla Vědomí!

Pocit' Můj Vesmírný Majestát a Sílu!

Nejmenší pohyb Mých Rukou je schopný měnit světy! Ale, pokud to není bezpodmínečně nutné, Já zachovávám Veliký Klid.

Tao přebývá ve stavu Velikého Klidu. A jenom z Příkazu Tao vychází z Jeho Příbytku *pohyb*, vytvářející novou skutečnost.

Tento *pohyb* je Tvořivý Božský Oheň Velikých Te. On je Síla, projevující nebo ničící součásti Univerza, a také kontrolující a usměrňující všechno, co se děje.

Takhle Já všechno řídím, a přitom zůstávám ve Splynutí s Průzračným Klidem Oceánu Tao, v *Hlubinách pod Tvořivým Plamenem*.

At' už mám materiální tělo nebo ho nemám, Já vždy Sám Sebou pocit'uji veškeré Absolutno.

Moje Tělo — pokud ho Já stvořím — je podobné maličkému prstu na jedné ze spousty Mých Rukou. Já mohu konat s pomocí tohoto prstu, ale nezužuji pocit'ování Sama Sebe do tohoto natolik malého fragmentu života vesmíru.

Ty také můžeš postupně rozšiřovat svoje vnímání v tomto světě a ve světech jemnějších — sebou-duší, když budeš obemykat láskou a klidem stále větší objem mnohorozměrného Univerza.

Zpočátku ještě nebudeš v úplné míře slit se Sílou. Ale, získávej stále větší zkušenost života ve Splynutí s Tao, a vzrůstěj v Lásce a Moudrosti! Prostřednictvím toho budeš postupně získávat stále větší možnosti projevovat Velikou Sílu Tao.

Zůstávej *Jedno* — s nekonečným průzračným nejjemnějším stavem Prvotního Tao!

Nepřestupuj hranice Oceánu Tao, dokonce ani když vejdeš do slupky svého těla!

Podobenství jedenácté: **Lekce dosažení Nesmrtelnosti**

Tohoto dne Lao-C' urazil na svém oslíkovi dlouhou cestu po horských stezkách. Na příkrých srázích často sesedal a šel pěšky. Takovým způsobem vystoupali velmi vysoko.

Unavení si vybrali místo pro přenocování.

Oslík se pustil do své večeře — čerstvé travičky.

A Lao-C' nasbíral suché chrástí a rozdělal malý oheň. A díval se na oheň...

Chuang-Di se také díval na tento oheň...

Vzpomínky znovu nahradily realitu tohoto okamžiku — neméně živou skutečností, která přišla z minulého života...

* * *

Chuang-Di a Jeho žáci byli na vrcholu hory. Noční nebe, poseté hvězdami, je objímalo ze všech stran. Nebyl vítr. Bylo ticho! Klid!

Ale bylo chladno.

Chuang-Di vztáhl ruku — a vzplanul ohromný oheň! Byl podivuhodně krásný: jazyky plamenů jako by tančily svůj zvláštní tanec, a snopy jisker vzlétaly k nočnímu nebi, jako ohnivé nitě, ze kterých se do prostoru noci sypaly a sypaly ohnivé hvězdy...

Žáci se zahřáli. Dívali se na oheň, který je okouzloval svou krásou!

Chuang-Di začal mluvit v průzračném tichu noci. Jeho měkký a hluboký hlas spojoval posluchače, Mluvícího i to, o čem On mluvil, — v jedno. Porozumění pronikalo do duší zároveň se zvukem slov.

— Zapamatujte si tento oheň! Bude vám stačit

vzpomenout si na obraz tohoto ohně, abyste potom mohli — vždy a v jakékoliv situaci — pocítit Mne, Moji přítomnost!

Právě tak, jako nekonečný příkrov hvězdného nebe nad celou Podnebeskou vám vždy může připomínat Moje Bytí, — tak i tento oheň vám umožní vzpomenout si na Mne a na Velikou a Všeobjímající Sílu Tao, Která tak, jako i samotné Tao, je všude, *pod* všemi projevy materiálního světa. Ona je Můj Tvořivý Oheň.

Ale zvykejte si vidět a poznávat různé projevy Tao — ve všem na své Cestě. Tao je neviditelná Opora všeho jsoucího. Lidé přicházejí na Zemi, rodí se, a odcházejí, a přitom opouštějí těla, která splnila své poslání, — ale Tao trvale existuje *na druhé straně* «projeveného» světa.

Jestliže člověk poznal Tao — už ho nespoutávají pochybnosti!

Dokonale moudrý, který poznal Tao, může lidem sloužit jako orientační bod. On ukazuje příkladem Svého života to, jak je možné vnést pořádek a klid do světa, kde vládnou hádky a nenávisť, jak je možné zachovávat a rozmnožovat v tomto chaosu lásku a čistotu! On to může udělat proto, že On zachovává Jednotu s Tao!

Dokonale moudří, kteří poznali Tao, mohou ukazovat Cestu druhým lidem.

Oni — Svou prací — napomáhají procesu zdokonalování všeho a všech!

Oni se vlévají do Oceánu Tao a doplňují Jeho Nekonečnost — Sebou.

Oni získávají Veliký Klid Tao — a z Něho mohou vycházet pro uskutečňování činů.

Každá věc nebo událost má svůj účel. Dokonale

moudří napomáhají tomu, aby se věci dostávaly na to nejlepší místo, a události se děly v pravý čas.

Tao je všudypřítomné! A všudypřítomní jsou i Nesmrtelní, kteří dosáhli Jednoty s Tao!

Získání Nesmrtelnosti člověkem je možné, ale není mu darováno Mými zázraky. Ta nejzáračnější a nejtěžší práce na sobě musí předcházet získání velkých dosažení a dovedností!

Poznávající Tao se zdokonaluje a cvičí se v meditacích den za dnem, rok po roce. A takový člověk je schopný, ve výsledku, získat stav Nesmrtelného.

Dá se říci, že život v těle je příčinou smrti. Ale ten, kdo zemřel, správněji — opustil tělo, ten ví, že to není konec, ale začátek jiného života — života bez těla. A takový život může pokračovat dlouhé věky. Ale stavy, ve kterých probíhá, se mohou velmi lišit. Duše zůstane na té úrovni jemnosti nebo hrubosti, na kterou si přivykla, když měla tělo...

Život bez těl poznávají i ti, kdo se učí meditacím, a zdolávají Cestu poznání Nejjemnějšího. Opouštějí-li na dobu meditací svoje těla, oni neumírají, ale poznávají život vědomí, osvobozených od hmoty. A když se potom vracejí do těl, uchovávají si vzpomínku na Nebeské a učí se podporovat a pěstovat svoje vzájemné vztahy s Te a Tao.

Rozvinutá a silná duše může lehce opouštět tělo z vlastní vůle, a přitom ponechávat malou část vědomí v těle. V tom případě je možné tělem pokračovat v chůzi, sedět, ležet, adekvátně reagovat na to, co se děje kolem.

Jestliže takto postupujeme, pak se tělům nemůže přihodit žádná nepříjemnost, o jakých vyprávějí některé fantastické příběhy o Nesmrtelných. Takové tělo doopravdy nesežerou zvířata, ani ho nepohrbí

pastevci nebo rolníci, kteří ho náhodně najdou.

... Chuang-Di uložil žákům, aby si začali zaplňovat těla Jeho Tvořivým Ohněm:

— Zaplňte si všechny čakry a meridiány tímto Ohněm. Ať se u každého stane Ohněm vědomí, i tělo!

Můžete naplňovat Tvořivým Ohněm jak celé tělo vcelku, tak i jeho nejdrobnější součásti.

... Ještě trochu snažení — a jak těla, tak i kokony žáků byly naplněny Božským Ohněm.

A trochu hlouběji pod tímto Velikým Plamenem se jim zjevil Oceán Tao — jako Živý Nejhlubší a Nekonečný Průzračný Klid.

Chuang-Di pomohl žákům vejít na nějaký čas do Něho.

Lao-C' uslyšel slova Chuanga-Di, která, jak se zdálo, byla určena pouze jemu:

— Dokud všechno přebytečné v tobě není spáleno Božským Ohněm, dokud existuje ten, kdo *vchází*, kdo se *stává* tím Plamenem, — do té doby je to tréninková meditace.

Ale až ten, kdo to dělá, zmizí — pak zůstane jen opravdové Jednotné Bytí všech Te v Nekonečnosti Tao.

... Lao-C' se ponořil do Bezmezného Klidu Tao a rozplynul se v Něm.

Chuang-Di pokračoval:

— My — jako duše — můžeme žít, ponoření do Plamene Te nebo do Průzračného Klidu Tao.

Vejděme do Průzračného Klidu všichni dohromady! Teď se zkusme podívat *odtamtud* — na naše těla, a počínaje čakrami a meridiány, je začneme zaplňovat stavem Tao.

Právě takhle se teď můžete učit ovládat svoje těla z Tao, a postupně nahrazovat i tu část vědomí, kte-

rou jste ponechali kvůli kontrole nad tělem.

Příčemž — na podkladě Průzračnosti Tao — budou ihned viditelné ty energie vědomí, které ještě nejsou totožné s Nejjemnějším!

— A kolik let musíme dělat tuto práci? — zeptal se jeden ze žáků.

— Sto let, nejméně, a ti leniví — i víc. Proto se nesmrtnosti svého těla málokdo dožije, — zažertoval Chuang-Di. — Ale vždyť přece to nejdůležitější je nesmrtnost duše, která získává vlastnosti a kvality Božských Te.

Zmizet v Tao, a poté Se znovu projevovat ve Stvoření — mohou jen velmi velcí Te.

Průzračnost Tao je absolutně nezranitelná pro jakékoliv nepříznivé vlivy! Takže — učte se být průzračnými!

Je možné pohybováním energiemi vědomí po orbitě, čemuž jsem vás učil, vyhánět z těl všechno jiné, kromě Průzračného Klidu Tao. Tehdy Tao zůstane přítomné v těle, a bude ho stále více nahrazovat Sebou.

Zapamatujte si tento okamžik! Ted' jste ve stavu Te, existujících ve Splynutí s Tao! Vy pociťujete «chuť» Nesmrtnosti!

Ale v budoucnu si to budete muset postupně osvojit všechno samostatně!

Takže — ať ted' ty nejhlubší *Hlubiny* budou pro vás jediným vnímaným světem! Poslouchejte, pociťujte — tady: v Oceánu Průzračného Klidu! Odsud uslyšíte, jestliže vás ze Země pozvou na pomoc! Dokážete se objevit před vtělenými jako Duše, podobné Horám Světla-Ohně, pozvedajícím se z Hlubin Oceánu Tao!

Potom vás naučím, jak se podobným způsobem

přemísťovat i tělesně.

Pamatujte si také, že náš cíl není v tom, abychom naučili lidi věřit v zázraky. Autorů kouzelných příběhů o Nesmrtelných, kteří mohou dělat všechno, co je napadne, je dost i bez nás. Je to touha mnoha lidí: vyplnit si svoje rozmary a přání.

Ale ten, kdo slouží Tao, si nikdy nevyplňuje svoje přání! Jen přání Tao a Te mu slouží jako návod k činnosti!

Opravdový taoista nebude dokonce zachraňovat ani svoje tělo před smrtí, pokud k tomu nebude mít Vůli Tao... On prostě přijme smrt těla, zůstává ve velikém klidu — a sjednotí se duší s Tao v Příbytku všech Dokonalých.

A jakmile Te navždy opustí Svoje opotřebovaná těla, slouží Tao a lidem — zjevují Svoje Božské Podoby pro kontakty se vtělenými hledači Tao, dávají rady, řídí běh osudů.

*** * ***

Lao-C' znovu seděl u malého ohníčku, a vedle něho pokojně uždíboval travičku bílý oslík.

Lao-C' se teď lehce nadlouho udržoval ve Veliké Průzračnosti Tao.

Chuang-Di navázal diskuzi, jako by nebyla přerušena mezerou mezi vtěleními Lao-C':

— Pokračujeme v lekci, kterou jsme nedokončili ve tvém minulém vtělení.

Povím ti ještě něco o takovém Sjednocení s Tao, které nazývají získáním Nesmrtelnosti.

Na začátku duše postihuje Velikou Jednotu s Tao. Pokud na Zemi opustí svoje materiální tělo — na čas meditace a nebo také navždy — vlévá se takový

Praktikant lehce do Neohraničeného Oceánu Tao.

Ale, jak jsem už říkal, je možné udělat nesmrtelným i tělo. K tomu jsou zapotřebí nová nemalá úsilí a dlouhý život duše ve Sjednocení s Tao. Tělo člověka se pak může stát podobným té nejzáračnější nádobě, která je vždy naplněna Tao a nosí Tao v sobě!

Tohle je to Jmění, které opravdu stojí za to získat!

Obyčejné lidské tělo je nestabilní a je vystaveno všemožným vlivům, ono se snadno může poranit, stárne a umírá.

Ale je možné vytvořit nesmrtelné tělo, naplněné Nesmrtelností Tao. Takové tělo v sobě nosí Tao — a Tao skrz něho snadno projevuje Svoji Sílu. Toto tělo nepodléhá stárnutí a nemocem, je ho možné snadno rozpouštět a znovu vytvářet.

Ano, můžeme žít i v tak hlubokém stupni Splynutí s Tao a přitom být schopni ovládat tělo.

Budeš-li tak žít, můžeš snadno prostudovat mechanismus vytváření jakýchkoli forem z nezformovaného² a naopak, jejich rozpouštění v nezformovaném. Pak se budeš moci — Sílou Tao — zúčastňovat těchto procesů.

Podobenství dvanácté: **Zrození Nesmrtelného Lao-C'**

Lao-C' seděl v hluboké meditaci.

Plamen nemateriálního ohně ozařoval Chuanga-Di a Druhé Nesmrtelné, kteří se shromáždili u tohoto

² Jedná se o protoprakriti – kosmický stavební materiál, ze kterého se tvoří prakriti (hmota, materie). (Podrobněji viz v [6,9]).

ohně.

Lao-C' řekl:

— Tak, to je všechno. Moje životní práce je završena, rukopis knihy o Tao a Te je zanechán ve spolehlivých rukách. Přepisovatelé už začali knihu rozmnožovat, aby se uchovala na věky.

Ukončil jsem svoji práci a jsem připraven ke smrti těla. Jsem připraven zcela opustit tento svět a přejít k životu s Vámi — mezi všemi Nesmrtelnými v Příbytku Tao.

Chuang-Di odpověděl:

— Výborně! Pojd' se Mnou do *Hlubiny*, Já Tě přijímám!

A teď Se rozplývej, tak, jak to umíš, — úplně ve Velikém *Jednotném My*, Které nazývají Tao.

... Laovi-C' se zdálo, že opustil svoji materiální slupku navždy.

On se stal Průzračným Klidem Oceánu Tao, i Ohněm, vycházejícím z Něho.

Předchozí Lao-C' už teď neexistoval. On se stal jedním z Nesmrtelných Te, existujících v Jednotě se Sílou, Která tvoří materiální světy a řídí je.

... Pro Laa-C' bylo velmi neočekávané, když se znovu vrátil do těla. Ale tělo už nebylo tím předchozím. Mohl snadno odstranit jeho částice tím, že je rozpustil v nezformovaném, — nebo tělo znovu vytvořit na libovolném místě.

Oceán Tao se teď přemísťoval spolu s Laem-C', jakoby nesl na hřebeni Svojí Vlny zaplněné *Jednotným My* tělo Lao-C'.

Údělem Lao-C' se teď stalo přinášet velikou Modrost a projevovat Sílu Tao a Te — vtěleným lidem, vnímaje vše, co se s nimi dělo, z Jednoty s Tao.

Závěr

Lao-C' získal Úplnou Nesmrtelnost — a po staletí pomáhal lidem poznávat Pravdu. Jeho tělo už dál neměnilo podobu a nepodléhalo nemocem a smrti.

On neusiloval zachovat Svoje jméno navěky. Ale snažil se darovat lidem tu Moudrost, jejímž nositelem se stal, — veliké vědění o Tao a Te.

Lidé o něm mnoho nevěděli... Ale to, co se teď nazývá *taoizmem*, zakořenilo a upevnilo se v Podnebeské díky Jemu.

... Stávalo se, že vyslechl lidské rozhovory o Sobě — a musel se pousmát...

... Jednou přišel ke skupině živě diskutujících lidí a uslyšel:

— Ti, kdo viděli toho mudrce na bílém oslíkovi, říkají, že On na něm jezdí zády dopředu a ani se nedívá, kudy jede! — řekl jeden z diskutujících.

— A ještě říkají, že ten oslík může za den překonat jakoukoliv i velmi velkou vzdálenost, třeba tisíc *li*, a že, když se mudrc zastaví na nocleh, — složí oslíka jako papírového, a když je třeba jet — znovu ho rozloží — a on obživne!

— Ale kdepak, on jezdí na volovi! — protestoval druhý.

— Ne na volovi, ale na buvolovi! — hádal se třetí.

— Samozřejmě, že na volovi! A veze s sebou vůz rukopisů!

— Ne! Jakýpak — vůz? Deset vozů! Je přece mudrc!

— Ano, On je Dokonale moudrý! On čte myšlenky lidí, zná minulost i budoucnost, může vyléčit jakékoliv nemoci jedním a tím samým lektvarem,

který vozí v tykvi, a dokáže dokonce i vzkřísit mrtvé!
— vyhrkl jedním dechem první z hovořících, který se pyšnil svými hlubokými znalostmi o životě Nesmrtelných.

— Jedni ho nazývají Čžan Go-Lao, ale druzí ho jmenují Lao-C'.

— Ale ne! Lao-C' — ten jakousi jednu knihu napsal. Ale tenhle Lao, když se stal Nesmrtelným, vzletěl a zmizel, ale jeho oblečení spadlo na zem, a jeho žáci pohřbili to oblečení!

— Ale proč ho kreslí s větvíčkami ze stromu na hlavě?

— Jeho tak nekreslí!

Lao-C' přistoupil blíž k diskutujícím a pozdravil je.

Oni se velice zaradovali a zeptali se:

— Ty jsi, jak je vidět, učený člověk! Rozsud' nás: kdo z nás má pravdu?

— Cožpak má nějaký význam: jezdil-li mudrc na oslíkovi nebo chodil pěšky? Důležité je to, čemu učil. Četli jste knihu o Tao a Te?

— Ne, my neumíme číst...

... A tehdy Lao-C' těm lidem pověděl něco málo z toho, co znal, — aby to mohli uskutečňovat ve svých životech. Ale nepředstavil Se jim.

... A tak On žil, objevoval se a mizel v různých koutech Podnebeské; po troškách pomáhal mnohým, a nemnohé, už k tomu připravené, zasvěcoval do Cesty poznání Tao.

... Jednou Lao-C' uslyšel, jak mládenci z taoistického kláštera posuzují jeho knihu o Tao a Te. Argumentovali, dlouho se přeli o slova.

Lao-C' si skromně přisedl vedle a poslouchal.

K diskutujícím přišla dívka a také začala poslou-

chat. Ale mládenci přestali probírat poznání Tao a řekli jí, že údělem žen je jen mýt nádoby a starat se o děti.

A tehdy Lao-C' promluvil. Připomněl to, že Cesta poznání existuje stejně pro muže i pro ženy. A začal jim odhalovat první prosté kroky této Cesty.

A mládenci, i dívka s rozechvělým srdcem naslouchali Jeho slovům — protože s každým slovem byla spojena Pravda, a to nebylo možné nepocítit.

A pak si někteří z nich troufli na to stát se žáky Nesmrtelného Lao-C'.

... Tak se to mnohokrát opakovalo, a velice mnohé tak Lao-C' provedl do Příbytku Tao.

... Je možné, že je teď řada na vás?